

บทที่ ๒

การพัฒนาแผนการฝึกของหน่วย

การมีสภาพความพร้อมในการฝึก (TRAINING READINESS)

๒-๑ สภาพความพร้อมในการฝึกเกิดขึ้นจากการมีความชำนาญในกิจเฉพาะบุคคลและกิจของหน่วย และเพื่อให้ความชำนาญนี้เกิดขึ้นได้ ผู้บังคับหน่วยจะต้องพัฒนาแผนการฝึกของหน่วยโดยมุ่งเน้นไปที่กิจที่ควรต้องทำการฝึกโดยอิงจากแนวทางของผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือ โดยในการฝึกควรมุ่งเน้นไปที่การปฏิบัติทางยุทธวิธี โดยใช้กระบวนการแสวงข้อตกลงใจทางทหาร (MDMP) หรือระเบียบการนำหน่วย [TLP] สำหรับหน่วยระดับกองร้อยลงมา ผู้บังคับหน่วยจะเริ่มกระบวนการในการกำหนดกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) - อะไรที่ต้องทำการฝึก การมีสภาพความพร้อมในการฝึกถือว่าเป็นปัจจัยหลักของการพิสูจน์ทราบนี้ - ทั้งนี้ ก็เพื่อจะได้ทราบว่า การฝึกจะเป็นไปเพื่อการดำรงไว้ซึ่งขีดความสามารถ หรือเป็นการฝึกเพื่อตอบสนองความต้องการของภารกิจ ที่ได้รับมอบหมาย

๒-๒ การมีสภาพความพร้อมในการฝึกของกองทัพบกจะเกิดขึ้นได้จากการมุ่งเน้นการฝึกไปที่สามส่วนหลักได้แก่: ส่วนสถาบันหลักในการฝึก การปฏิบัติการและการพัฒนาตนเอง โดยการฝึกในส่วนสถาบันหลักฯ ประกอบด้วยศูนย์การฝึกต่างๆ ของกองทัพบกและโรงเรียนที่ให้การฝึกขั้นต้นและการฝึกเฉพาะหน้าที่ทางการทหารหลังจากนั้น และในส่วนการปฏิบัติการจะครอบคลุมกิจกรรมในการฝึก

METL = บัญชีกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (แบบมาตรฐาน)

METs = กิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (ที่เลือกไว้) หรือที่ต้องพัฒนาขึ้นเองสำหรับหน่วย อผก. (TDA)

MDMP = กระบวนการแสวงข้อตกลงใจ ๗ ขั้นตอน สำหรับการวางแผนการฝึกหน่วย

TLP = ระเบียบการนำหน่วย ๘ ขั้น

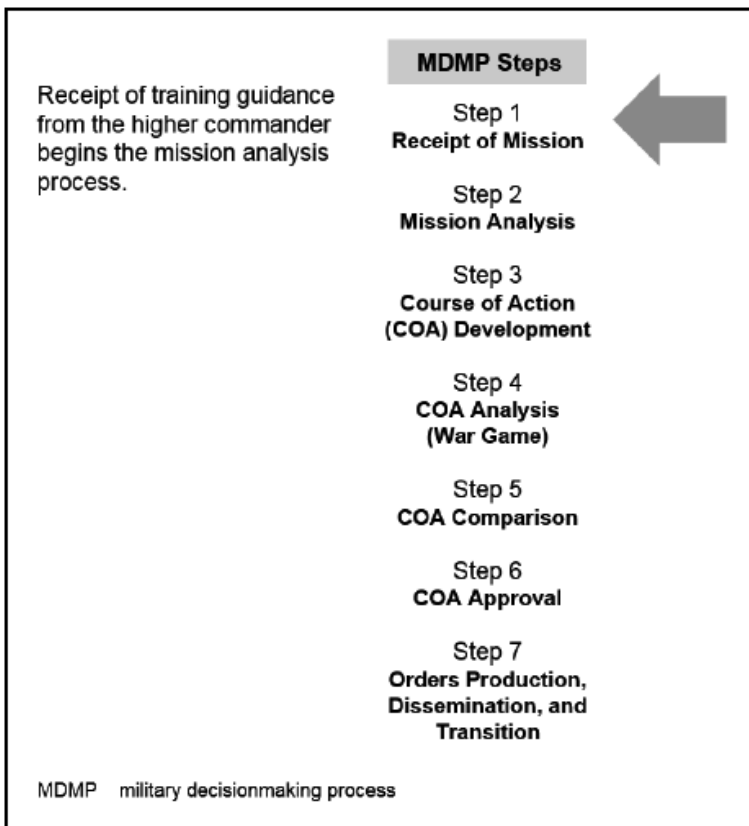
UTP = Unit Training Plan : แผนการฝึกของหน่วย

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

ที่ผู้นำหน่วยกำหนดเป็นตารางเวลาขึ้นมา แล้วกำลังพล หน่วย รวมถึงส่วนที่เกี่ยวข้องต่างๆ ทำการเข้าร่วม และสำหรับในส่วนของพัฒนาตนเองนั้นจะเกิดขึ้นได้ โดยการที่บุคคล พยายามที่จะบรรลุเป้าหมายในการพัฒนาตนเองและการปฏิบัติงาน ดู AR 350-1 สำหรับการอธิบายเกี่ยวกับส่วนสำคัญต่างในการฝึก

๒-๓ กระบวนการกำหนดกิจสำคัญยิ่ง (essential task) เริ่มต้นด้วยการรับแนวทางในการปฏิบัติจากผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือ (ดูรูปที่ ๒-๑)

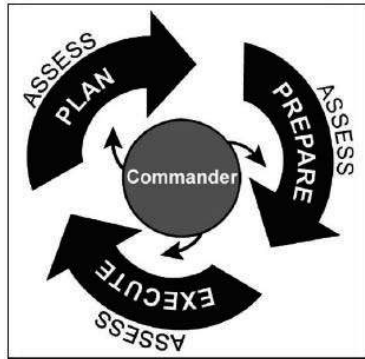

รูปที่ ๒-๑ การรับแนวทางในการปฏิบัติเพื่อเริ่มต้นกระบวนการวางแผน

กระบวนการในการปฏิบัติการของกองทัพบก (ARMY OPERATIONS PROCESS)

๒-๔ กองทัพบกใช้กระบวนการในการปฏิบัติการ ซึ่งประกอบไปด้วย การวางแผน การเตรียมการ การปฏิบัติ และการประเมินผล เป็นกรอบที่นำมาใช้ในการฝึก ซึ่งการใช้อกรอบนี้ผู้บังคับหน่วยจะเป็นศูนย์กลางของกระบวนการฝึกเช่นเดียวกัน กับที่ผู้บังคับบัญชาเป็นศูนย์กลางของกระบวนการปฏิบัติการ สำหรับกระบวนการวางแผน การเตรียมการ การปฏิบัติ และการประเมินผลหน่วยเข้ารับการฝึกนี้ ไม่ได้แตกต่างไปจากกระบวนการในการปฏิบัติการเลย โดยผู้บังคับหน่วยจะเริ่ม วงรอบการฝึกโดยใช้แนวทางในการฝึกจากบนลงล่างตามที่ได้รับจากผู้บังคับบัญชา หน่วยเหนือ การรับแนวทางในการปฏิบัติเป็นถือเป็นการเริ่มต้นของกระบวนการ ในการกำหนดกิจที่ถูกต้องในการฝึกของหน่วย จากนั้นผู้บังคับหน่วยจะพัฒนา แผนการฝึกของหน่วย (UTP) เพื่อดำเนินการฝึกตามเวลาที่กำหนด โดยในการวางแผน การฝึกต้องใช้กระบวนการแสวงข้อตกลงใจทางทหาร (MDMP) สำหรับหน่วย ในระดับกองพันขึ้นไป และใช้ระเบียบการนำหน่วย (TLP) สำหรับหน่วยในระดับ กองร้อยลงมา

๒-๕ แผนการฝึกที่ได้ต้องประกอบไปด้วยหัวข้อการฝึกที่จะช่วยให้เกิดความชำนาญในการปฏิบัติกิจ ในแต่ละหัวข้อการฝึกต้องใช้วงรอบการวางแผน การเตรียมการ การปฏิบัติ และการประเมินผล (ดูรูปที่ ๒-๒) ก่อนที่จะเริ่มต้นการฝึก ผู้นำหน่วยต้องตรวจสอบสภาพความพร้อมในการใช้งานและทำการประสาน ในเรื่องของทรัพยากร หน่วยดำเนินการฝึกให้ถึงมาตรฐานและผู้นำหน่วยทำการ ประเมินผลการฝึก และพิจารณาว่าหน่วยได้ทำการฝึกจนมีความชำนาญตาม มาตรฐานหรือไม่ จากนั้นผู้นำหน่วยรายงานให้ผู้บังคับบัญชา ทราบถึงความสำเร็จ ในการบรรลุความชำนาญของหน่วย โดยข้อเสนอแนะจากส่วนใต้บังคับบัญชาขึ้นไป ยังหน่วยเหนือจะทำให้ผู้บังคับบัญชามีข่าวสารและข้อมูลที่สมบูรณ์เพื่อใช้ประเมิน หน่วยได้อย่างถูกต้องและสามารถปรับแผนการฝึกตามความจำเป็น

รูปที่ ๒-๒ กระบวนการปฏิบัติการของกองทัพบก

แนวทางในการฝึกจากผู้บังคับบัญชา (COMMAND TRAINING GUIDANCE)

๒-๖ การให้แนวทางจากผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือไปยังผู้บังคับหน่วยรองลงมาจะเป็นการเริ่มกระบวนการวางแผนสำหรับการฝึก แนวทางในการฝึกจากผู้บังคับบัญชา (CTG) จากบนลงล่างนี้จะเป็นสิ่งที่สื่อถึงลำดับความสำคัญในการฝึกของผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือและช่วยให้ทั้งหน่วยตระหนักถึงยุทธวิธีที่หน่วยต้องให้ความสำคัญ การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพในแต่ละระดับจะช่วยให้มั่นใจได้ว่าผู้ใต้บังคับบัญชามีความเข้าใจในแนวทางของผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือ และแผนการฝึกของหน่วย (UTPs) สนับสนุนขีดความสามารถและภารกิจของหน่วยเหนือและมีการประสานสอดคล้องกันในทุกๆ ระดับ

๒-๗ แนวทางในการฝึกจากผู้บังคับบัญชา (CTG) ต้องระบุถึง

- สิ่งที่ต้องมุ่งเน้นในการฝึกของหน่วย รวมถึงขีดความสามารถและภารกิจ

- ระดับความพร้อมที่ต้องการลงไปถึงระดับกองพลน้อย
- ขอบข่ายการวางแผนระยะยาว
- วงรอบการบริหารจัดการเวลาของที่ตั้งและของส่วนบังคับบัญชา
- วันที่จะมีการประเมินจากภายนอกในระดับกองพลน้อยและความรับผิดชอบของแต่ละหน่วย (EXEVAL)

- วงรอบของการสับเปลี่ยนการฝึก (เป็นหน่วย) ของศูนย์การฝึกการรบ (รู้จักกันในชื่อ CTC)
- สภาพแวดล้อมในการฝึก
- แนวทางในการฝึกอื่นๆ ที่จำเป็น

๒-๘ กองพลและผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือจะทำการกำหนดระดับความพร้อมที่ต้องการลงไปสู่ระดับกองพลน้อย (ดู AR 220-1 สำหรับคำอธิบายระดับความพร้อม) เนื่องจากการจัดระดับขั้นความลับของข้อมูลนี้ **แนวทางในการฝึกจากผู้บังคับบัญชา (CTG)** แบบเป็นลายลักษณ์อักษรที่มอบให้แก่ผู้ใต้บังคับบัญชา จะไม่มีการระบุถึงระดับความพร้อมที่ต้องการ แต่ผู้บังคับบัญชาทั้งสองคนต้องหารือและกำหนดระดับความพร้อมที่ต้องการแทน การกำหนดนี้จะส่งผลต่อการจัดลำดับความสำคัญของทรัพยากรในที่ตั้งและวงรอบการบริหารจัดการเวลาที่ผู้บังคับบัญชาระดับอาวุโสของหน่วย ต้องเป็นผู้ปฏิบัติ

๒-๙ ในระดับกองพลและสูงกว่า รูปแบบของแนวทางในการฝึกจากผู้บังคับบัญชา (CTG) จะขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้บังคับบัญชา ผู้บังคับบัญชาหลายๆ คนมักใช้รูปแบบบันทึกช่วยจำ ในขณะที่บางคนอาจใช้รูปแบบของคำสั่งยุทธการ (OPORD) ในระดับกองพลน้อยถึงกองร้อยมักในรูปแบบคำสั่งยุทธการ (OPORD) แบบห้าย่อหน้า โดยแนวทางในการฝึกจะถูกแจ้งในแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ดูภาคผนวก ๑ สำหรับตัวอย่างคำสั่งแผนการฝึกของหน่วย (UTP)

แผนการฝึกของหน่วย (THE UNIT TRAINING PLAN)

๒-๑๐ เมื่อเสร็จสิ้นการบรรยายสรุปกลับหลังการวิเคราะห์ภารกิจ ผู้บังคับหน่วยจะเริ่มพัฒนาแผนการฝึกของหน่วย (UTP) กระบวนการนี้เริ่มต้นด้วยการพัฒนาหนทางปฏิบัติสำหรับการฝึก (COA) โดยเมื่อทราบถึงกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METS) ที่ต้องทำการฝึก การวางแผนระยะไกล สภาพแวดล้อมในการฝึก และแนวทางในการฝึกจากหน่วยเหนือแล้ว จึงสามารถเริ่มต้นการวางแผนได้ ผู้นำหน่วยดำเนินการรวบรวมข้อมูลที่ทราบเป็นลำดับแรก จากนั้นขั้นตอนที่ ๓ ถึง ๖ ของกระบวนการแสวงข้อตกลงใจทางทหาร (MDMP) จะเป็นเครื่องมือที่เป็นขั้น

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

เป็นตอน และเป็นเหตุเป็นผลเพื่อใช้ในการพัฒนาหนทางปฏิบัติ (COA) โดยเมื่อผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนืออนุมัติหนทางปฏิบัติ (COA) แล้ว หนทางปฏิบัตินั้นๆ จะกลายเป็นแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ในรูปแบบของปฏิทินการฝึก

การพัฒนาแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ในระดับกองร้อย

๒-๑๑ การพัฒนาแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ในระดับกองร้อย มีแนวคิดเช่นเดียวกับที่ใช้ในระดับกองพันและในระดับที่สูงกว่า กองร้อยใช้ขั้นตอนระเบียบการนำหน่วย (TLP) ที่คล้ายกับขั้นตอนกระบวนการแสวงหาคัดกรองใจทางทหาร (MDMP) ที่ใช้ในหน่วยระดับกองพันและหน่วยที่สูงกว่าที่มีฝ่ายอำนวยการประสานงาน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้บังคับกองพัน ผู้บังคับกองร้อย อาจจะมีการประสานงานกับฝ่ายอำนวยการของกองพัน (ส่วนใหญ่คือฝ่ายยุทธการ (S-3) และฝ่ายส่งกำลังบำรุง (S-4) ซึ่งบางครั้งอาจทำให้เกิดการข้ามขั้นไปถึงการใช้แผนการฝึกของกองพัน (UTP) แทนที่กองร้อยจะพัฒนาแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ด้วยตนเอง ซึ่งในกรณีนี้ฝ่ายอำนวยการของกองพันต้องมั่นใจว่าการพัฒนาหนทางปฏิบัติ (COA) มีการบูรณาการการฝึกของกองร้อยเข้าไปในแผนการฝึกของกองพันด้วย ฝ่ายอำนวยการของกองพันต้องมั่นใจว่ามีเวลาเพียงพอสำหรับกิจกรรมการฝึกของแต่ละกองร้อย วัตถุประสงค์ในการฝึกของแต่ละกองร้อยถูกกำหนด และทรัพยากรของการฝึกในระดับกองร้อยถูกวางแผนและประสานงาน โดยเป็นส่วนหนึ่งของแผนการฝึกของกองพัน (UTP)

การวิเคราะห์ภารกิจ

๒-๑๒ เมื่อได้รับแนวทางในการฝึกจากผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่า ผู้บังคับหน่วยจะต้องดำเนินการวิเคราะห์ภารกิจเพื่อทำความเข้าใจในแนวทางที่ได้รับมา และทำการกำหนดวิธีการของหน่วยที่จะสามารถสนับสนุนแนวทางดังกล่าวได้ดีที่สุด การวิเคราะห์ภารกิจเป็นการเริ่มกระบวนการวางแผนแบบคู่ขนานและประสานสอดคล้องกันของส่วนการบังคับบัญชา ก่อนเริ่มการวิเคราะห์ภารกิจ ผู้บังคับหน่วยจะรวบรวมข้อมูลอ้างอิงที่เกี่ยวข้อง โดยแหล่งอ้างอิงเหล่านี้ควรเป็นแหล่งข้อมูลที่เป็นปัจจุบันมากที่สุด เช่น หลักนิยม คู่มือทางเทคนิค ระเบียบปฏิบัติ

ประจำหน่วย (SOPs) และแหล่งข้อมูลออนไลน์ นอกจากนี้ ผู้บังคับหน่วยต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรการฝึกในระดับที่ตั้ง เพื่อตรวจสอบว่ามีอะไรบ้าง ความพร้อมใช้งาน ที่ตั้ง และข้อกำหนดในการดูแลรักษาทรัพยากรเหล่านั้น

๒-๑๓ ในการวิเคราะห์ภารกิจ ผู้บังคับหน่วยจะต้องเริ่มต้นจากการระบุภารกิจในยามสงคราม

- ระบุและเข้าใจสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติการที่อาจเป็นไปได้
- กำหนดกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ที่ต้องฝึก
- ประเมินกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (MET) ที่ต้องฝึก
- ระบุขอบเขตการวางแผนระยะยาว
- ระบุปัญหาด้านความพร้อมในการฝึก

๒-๑๔ การวิเคราะห์ภารกิจจะทำให้หน่วยทราบถึงกิจของหน่วยที่ต้องมุ่งเน้นในการฝึก ดูรูปที่ ๒-๓ ในหน้า ๒-๔

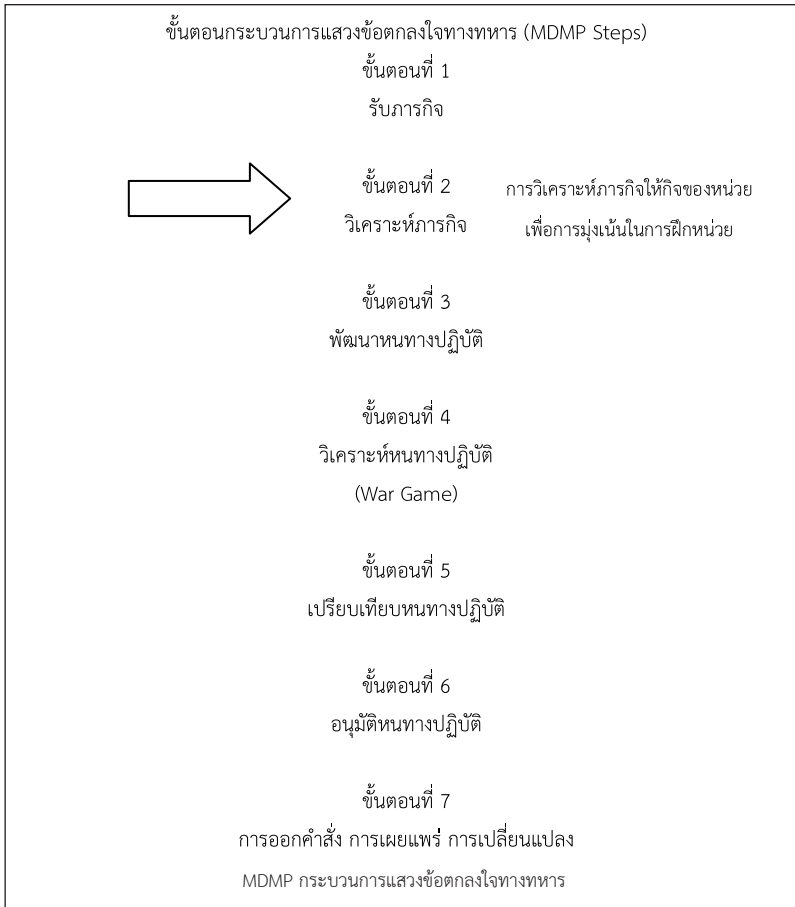
ระบุและเข้าใจสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติการ

๒-๑๕ การพิจารณาที่สำคัญในการกำหนดกิจในการฝึกตลอดจนการกำหนดระดับความเคร่งครัดในการฝึก คือการระบุและทำความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติการ สภาพแวดล้อมในการปฏิบัติการประกอบไปด้วยเงื่อนไข สภาพแวดล้อมและอิทธิพลที่มีผลต่อการใช้ขีดความสามารถและการตกลงใจของผู้บังคับบัญชา (JP 3-0) สภาพแวดล้อมในการปฏิบัติการถูกระบุไว้ในแนวทางในการฝึกของผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือ การวิเคราะห์และทำความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติ การจะช่วยให้สามารถกำหนดไม่เพียงแต่กิจที่หน่วยอาจจะต้องใช้ฝึกเท่านั้น แต่ยังช่วยให้สามารถจำลองสภาพแวดล้อมในการฝึกเพื่อให้หน่วยได้ทำการฝึกตามที่คาดว่าจะได้ใช้ในสมรภูมิจริง โดยสภาพแวดล้อมในการฝึกที่มีประสิทธิภาพจะเป็นการจำลองมาจากสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติการจริง

JP 3-0 : Joint Publication 3-0 การปฏิบัติการร่วมอธิบายถึงสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติการทางทหารที่หน่วยต้องเผชิญ

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

รูปที่ ๒-๓ การวิเคราะห์ภารกิจช่วยกำหนดการมุ่งเน้นในการรบ

การกำหนดกิจสำคัญยิ่งต่อการกิจ (METs) เพื่อใช้ฝึก

๒-๑๖ แนวทางการฝึกของผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือจะเป็นสิ่งกำหนดขีดความสามารถหรือภารกิจในการฝึกแก่ผู้บังคับหน่วย โดยสิ่งนี้จะเป็นตัวกำหนดขีดความสามารถเฉพาะที่จะต้องฝึกหรือเป็นภารกิจในยามสงครามที่ได้รับมอบหมาย (ใคร อะไร เมื่อใด ที่ไหน และทำไม) ที่จะต้องมีการฝึกก่อน ซึ่งไม่ว่าแนวทางที่ได้จะเป็นอย่างไร ผู้บังคับหน่วยจะต้องทำการวิเคราะห์ภารกิจเพื่อที่จะกำหนดกิจสำคัญ

ต่อภารกิจ (METs) ที่จะสามารถสนับสนุนแนวทางในการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาได้ดีที่สุด ไม่ว่าหน่วยจะทำการฝึกโดยอิงจากบัญชีกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METLs) หรือทำการพัฒนากิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ขึ้นมาเพื่อสนับสนุนภารกิจที่ได้รับมอบหมาย ผู้บังคับหน่วยที่มีบัญชีกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METL) แบบมาตรฐานจะรายงานสภาพความพร้อมสำหรับการฝึกโดยอิงกับบัญชีกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METL) แบบมาตรฐานนั้นเสมอ ดู AR 220-1 และ DA Pam 220-1 สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการรายงานสภาพความพร้อมในการฝึก

การฝึกเพื่อเพิ่มขีดความสามารถเฉพาะด้าน

๒-๑๗ เมื่อไม่ได้มีการกำหนดการฝึกสำหรับภารกิจให้กับหน่วย หน่วยอาจถูกสั่งให้ทำการฝึกเพื่อเพิ่มขีดความสามารถเฉพาะด้าน ในกรณีนี้ผู้บังคับบัญชาต้องพิจารณาลำดับความสำคัญของกิจสำคัญต่อภารกิจ (METs) ที่จะให้ทำการฝึก โดยพิจารณาสิ่งต่อไปนี้ในการจัดลำดับความสำคัญ:

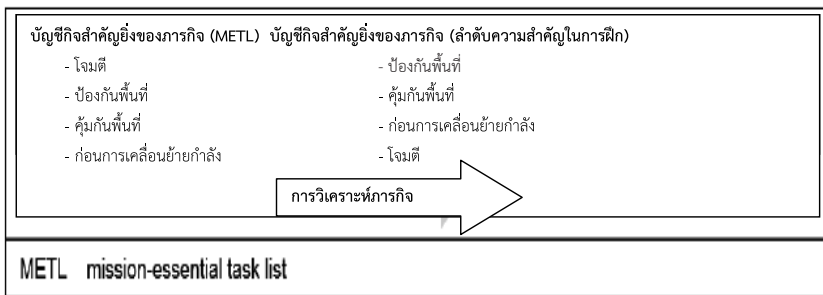
- แนวทางในการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือ
- กิจที่เป็นไปได้ว่าจะได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติตามที่สุด
- กิจที่เป็นไปได้ว่าจะได้รับคะแนนการประเมินผลด้านความชำนาญต่ำที่สุด - ไม่ได้รับการฝึก (U), มีการฝึกปฏิบัติเล็กน้อย (P-), มีการฝึกปฏิบัติ (P) และได้รับการฝึก (T-)
- สภาพแวดล้อมในการปฏิบัติการ ที่จะต้องจำลองในการฝึก
- ขอบเขตการวางแผนระยะยาว (เวลาที่ใช้ในการฝึก)

๒-๑๘ สำหรับหน่วยที่มีอัตราการจัดและยุทธโศปกรณ์ (TOE) ผู้บังคับหน่วยจะใช้บัญชีกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METL) แบบมาตรฐานเป็นหลักในการจัดลำดับความสำคัญและเลือกกิจสำคัญต่อภารกิจ (METs) ที่จะทำการฝึก ภาพที่ ๒-๔ แสดงให้เห็นถึงตัวอย่างของการเปลี่ยนแปลงลำดับความสำคัญหลังจากผู้บังคับบัญชาทำการวิเคราะห์ภารกิจ บัญชีกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METL) ของหน่วย

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

ไม่ได้ระบุวาทกิจสำคัญต่อภารกิจ (MET) กิจใดต้องทำการฝึกก่อนหรือหลัง ดังนั้น การวิเคราะห์ภารกิจ ประกอบเข้ากับการประเมินกิจในปัจจุบันและที่คาดการณ์ไว้ รวมถึงความต้องการของหน่วย ผู้บังคับหน่วยจะกำหนดลำดับความสำคัญของกิจที่ต้องทำการฝึก ในรูปที่ ๒-๔ กิจ “การตั้งรับในพื้นที่” ได้รับการฝึกเป็นลำดับแรก สำหรับการฝึกของหน่วย

รูปที่ ๒-๔ ตัวอย่างการวิเคราะห์ภารกิจในชั้นการจัดลำดับความสำคัญ
ขีดความสามารถที่ต้องทำการฝึก

การฝึกตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

๒-๑๙ เมื่อได้รับคำสั่งให้ทำการฝึกตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย ผู้บังคับหน่วยจะกำหนดกิจเฉพาะ (specified tasks) และกิจแฝง (implied task) จากแนวทางในการฝึกจากผู้บังคับบัญชา (CTG) ของหน่วยเหนือ จากกิจเหล่านี้ ผู้บังคับหน่วยจะกำหนดกิจสำคัญยิ่ง (essential task) ของหน่วย ต่อจากนั้น กิจสำคัญยิ่งจะกลายเป็นกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (MET) ที่หน่วยต้องทำการฝึก กิจเฉพาะ (specified tasks) คือกิจที่กำหนดให้กับหน่วยโดย บก.หน่วยเหนือ (FM 6-0) แนวทางในการฝึกจะมีการกล่าวถึงกิจเฉพาะ

กิจแฝง (implied task) คือกิจที่ต้องกระทำเพื่อให้บรรลุกิจเฉพาะ หรือภารกิจ แต่ไม่ได้ระบุไว้ในคำสั่งของ บก.หน่วยเหนือ (FM 6-0) ปัจจัยที่สำคัญ ในการกำหนดกิจแฝงคือการระบุและทำความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมใน

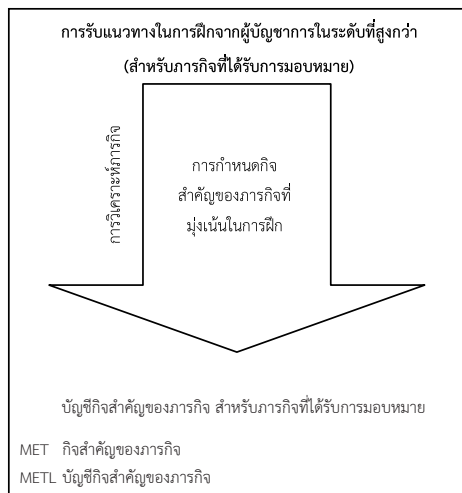
การปฏิบัติการเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการฝึก ความเข้าใจนี้พร้อมกับการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมในการปฏิบัติการอาจช่วยในการพิจารณาถึงแผนเพิ่มเติมที่หน่วยอาจต้องฝึก กิจสำคัญยิ่ง (essential task) คือกิจเฉพาะหรือกิจแฝงที่ต้องกระทำเพื่อให้บรรลุภารกิจ (FM 6-0) ในการฝึกกิจสำคัญยิ่งสำหรับภารกิจที่ได้รับมอบหมายจะกลายเป็นกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs)

๒-๒๐ กิจสำคัญยิ่งที่ถูกระบุจะกลายเป็นกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) รายการกิจที่ได้จะกลายเป็นกิจของหน่วยที่หน่วยต้องทำการฝึก (ดูรูปที่ ๒-๕) ผู้บังคับหน่วยต้องกำหนดให้บัญชีกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METL) ที่ได้รับมอบหมายให้มีขอบเขตไม่กว้างเกินไป และกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) นั้นคือกิจที่หน่วยต้องปฏิบัติเพื่อให้บรรลุภารกิจเท่านั้น บัญชีกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METL) ในบางภารกิจที่ได้รับมอบหมายซึ่งอาจจะมีกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) จำนวนมากจะทำหน้าที่เฉลี่ย/กระจายจุดมุ่งเน้นในการรบของหน่วยเท่านั้น

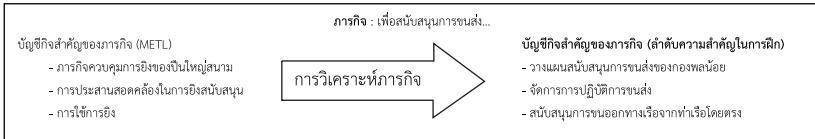
๒-๒๑ ผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนืออาจมอบหมายภารกิจที่ไม่ใช่ขีดความสามารถหลักของหน่วยได้บังคับบัญชา ซึ่งในกรณีนี้ รูปที่ ๒-๕ แสดงให้เห็นว่ากิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ที่หน่วยต้องทำการฝึก ถูกกำหนดขึ้นมาจากการวิเคราะห์ภารกิจ เพื่อให้สามารถสนับสนุนภารกิจที่ได้รับมอบหมายได้ โดยในการสนับสนุนการวิเคราะห์นั้น ผู้บังคับหน่วยต้องระบุถึงกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) และกิจของหน่วยที่หน่วยมีขีดความสามารถในการปฏิบัติ ผู้บังคับหน่วยยังต้องใช้ยุทธศาสตร์การฝึกการผสมเหล่าเป็นข้อมูลเพื่อช่วยกำหนดกิจที่ถูกต้องของหน่วยในการฝึก โดยภาพที่ ๒-๖ ในหน้า ๒-๖ แสดงให้เห็นถึงกระบวนการนี้ โดยในสถานการณ์สมมตินี้หน่วยทหารปืนใหญ่ได้รับมอบหมายภารกิจในการให้การสนับสนุนด้านการขนส่งมากกว่าการให้การสนับสนุนด้านการยิง โดยหลังจากทำการวิเคราะห์ภารกิจแล้ว กิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ที่หน่วยต้องทำการฝึกคือ การให้การสนับสนุนด้านการขนส่งเพื่อสนับสนุนภารกิจ

ประเมินภารกิจ - กิจสำคัญยิ่ง

๒-๒๒ หลังจากระบุกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ที่ต้องมุ่งเน้นในการฝึกแล้ว ผู้บังคับหน่วยจะประเมินความชำนาญในการปฏิบัติกิจปัจจุบัน และกิจในอนาคต การประเมินเบื้องต้นนี้จะแสดงให้เห็นถึงภาพรวมปัจจุบันของความพร้อมในการฝึกของหน่วย การประเมินพื้นฐานของกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METs) จะช่วยให้ผู้บังคับบัญชาสามารถกำหนดขอบเขตของการฝึกในอนาคต และการประเมินนี้อาจให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับการบรรยายสรุปกลับในการวิเคราะห์ภารกิจระหว่างผู้บังคับหน่วยทั้งสองท่านในตอนท้ายของกระบวนการวิเคราะห์ภารกิจ การใช้การจัดระดับความชำนาญที่กล่าวถึงในการอภิปรายในตอนต้นของย่อหน้าที่ ๑-๖ ผู้บังคับหน่วยทำการประเมินกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) การให้คะแนนระดับความชำนาญได้แก่ ไม่ได้รับการฝึก (U) มีการฝึกปฏิบัติเล็กน้อย (P-) มีการฝึกปฏิบัติ (P) ได้รับการฝึก (T-) และได้รับการฝึกอย่างเต็มที่ (T) ผู้บังคับบัญชาให้คะแนนการจัดระดับในระบบการจัดการฝึกแบบดิจิทัล (DTMS)

รูปที่ ๒-๕ การพัฒนา METL สำหรับภารกิจที่ได้รับการมอบหมาย

รูปที่ ๒-๖ การพัฒนา METL สำหรับ METL ที่ได้รับมอบหมายพร้อมกับขีดความสามารถอื่นๆ

๒-๒๓ ผู้บังคับบัญชาต้องยังพิจารณาการประเมินผลของกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METs) ตั้งแต่เริ่มต้นการฝึกด้วย ถ้ามีเวลาเพียงพอในระหว่างการเริ่มต้นของการวางแผนการฝึกและการดำเนินการฝึก การประเมินผลในตอนต้นของการวางแผนอาจแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากการดำเนินการฝึก ผู้บังคับหน่วยพิจารณาปัจจัยต่างๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการฝึกของหน่วยเมื่อเริ่มการฝึก เช่น การหมุนเวียนกำลังพล การเสื่อมถอยของทักษะเมื่อเวลาผ่านไป และการรับรองความสามารถกำลังพล ตามปกติแล้ว การวางแผนจะเริ่มขึ้นขึ้นหลายเดือนก่อนการเริ่มการฝึก ซึ่งหมายความว่ากิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ที่ถูกเสนอให้มีการฝึกบางกิจอาจมีระดับคะแนนความชำนาญที่สูงในห้วงเริ่มต้นการฝึก ในขณะที่บางกิจอาจเกิดความเสื่อมถอยลงในห้วงเวลานี้ได้เช่นเดียวกัน (ดูรูปที่ ๒-๗)

METs	Current	Projected
Conduct an attack	T-	P
Conduct stability operations	U	P-
MET mission-essential task	T- trained	
P practiced	U untrained	
P- marginally practiced		

รูปที่ ๒-๗ การประเมินผล MET ขึ้นต้นและที่คาดการณ์ไว้หลังการเริ่มต้นการฝึก

๒-๒๔ สำหรับผู้บังคับบัญชาแล้ว เพื่อให้ทราบและสามารถประเมินผลห้วงเริ่มต้นการฝึกได้อย่างถูกต้องนั้น ผู้ได้บังคับบัญชาต้องให้ข้อเสนอแนะจากล่างขึ้นบน ผู้บังคับหน่วยใช้ข้อเสนอแนะนี้ในการประเมินผล การประเมินผลความชำนาญของหน่วยที่ดีที่สุดต้องการให้ผู้บังคับบัญชาใช้ความเที่ยงธรรมที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เนื่องจากการประเมินผลอย่างเที่ยงธรรมจะเป็นข้อมูลที่ช่วยให้ผู้บังคับบัญชาสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาแผนการฝึกของหน่วย (UTP)

การระบุขอบเขตการวางแผนระยะยาว

๒-๒๕ ขอบเขตการวางแผนระยะยาวอยู่ในแนวทางการฝึกจากผู้บังคับบัญชา (CTG) ของผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือ ขอบเขตนี้แสดงถึงเวลาที่จะจัดสรรเพื่อให้หน่วยบรรลุและรักษาขีดความสามารถในการฝึก ความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับระยะเวลาที่หน่วยมีในการทำการฝึกเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาแผนการฝึกให้สำเร็จ

การระบุภัยคุกคามสภาพความพร้อมในการฝึก

๒-๒๖ ในระหว่างกระบวนการวิเคราะห์ภารกิจ ผู้บังคับบัญชาอาจระบุประเด็นเรื่องสภาพความพร้อมในการฝึกอื่นๆ บางประเด็นอาจมีความจำเป็นที่ต้องมีการอภิปรายระหว่างผู้บังคับหน่วยและผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่าในช่วงของการบรรยายสรุปกลับในการวิเคราะห์ภารกิจ ปัญหาเหล่านี้อาจเป็นเรื่องเวลาที่มีในการฝึก ทรัพยากรที่มีให้ใช้ในการฝึก หรือข้อกังวลอื่นๆ ที่ผู้บังคับหน่วยอาจต้องการหารือกับผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือ

การบรรยายสรุปกลับในการวิเคราะห์ภารกิจ

๒-๒๗ เมื่อผู้บังคับหน่วยเสร็จสิ้นการวิเคราะห์ภารกิจและเลือกกิจกรรมสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ที่ต้องทำการฝึก และทำการบรรยายสรุปกลับผลของการวิเคราะห์ให้ผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่าทราบ (ดูรูปที่ ๒-๘ ในหน้า ๒-๑๖) การบรรยายสรุปกลับนี้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการหารือกันของผู้บังคับบัญชา ผู้บังคับหน่วยอาจต้องทบทวนและตรวจสอบความเข้าใจในแนวทางในการฝึกของผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่า

๒-๒๘ ในระหว่างการบรรยายสรุปกลับในการวิเคราะห์ภารกิจ ผู้บังคับหน่วยหารือเกี่ยวกับกิจกรรมสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ของหน่วย ที่จะทำการฝึก เพื่อสนับสนุนแนวทางในการฝึกของผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่า นอกจากนั้น

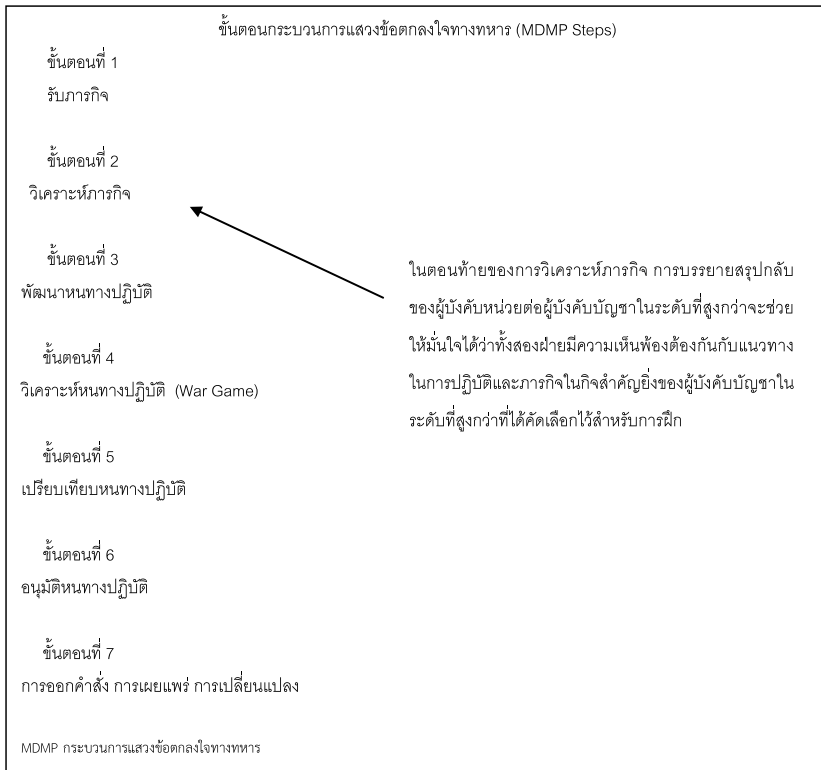
ยังต้องหารือเกี่ยวกับขอบเขตการวางแผนระยะยาว และสภาพแวดล้อมในการฝึก นอกจากนี้ยังมีการหารือในเรื่องปัญหาการฝึกอื่นๆ ที่เกี่ยวกับขีดความสามารถของหน่วย เพื่อให้บรรลุความชำนาญในการฝึกในเวลาที่กำหนด ผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่าอนุมัติหรือปรับเปลี่ยนกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ของหน่วยสำหรับการฝึก จากนั้นผู้บังคับหน่วยจะเริ่มพัฒนาแผนการฝึกของหน่วย (UTP) เพื่อดำเนินการฝึกหน่วยตามกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ที่เลือกไว้

๒-๒๙ ภายหลังจากการบรรยายสรุปกลับผู้บังคับหน่วยจะแจ้งเดือนให้ผู้ใต้บังคับบัญชาได้ทราบ โดยในระดับกองพลน้อยและต่ำกว่าผู้บังคับหน่วยจะใช้รูปแบบของคำสั่งเตือน (WARNORD) คำสั่งนี้แจ้งให้

ผู้บังคับหน่วยรองและผู้นำหน่วยทราบเพื่อเริ่มต้นการวิเคราะห์ภารกิจของตนเอง รวมถึงดำเนินการวางแผนคู่ขนานและดำเนินการวางแผนร่วมกัน หากแนวทางในการฝึกของผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่ามีการแจ้งถึงภารกิจที่ได้รับมอบหมายไว้ ผู้บังคับหน่วยต้องทำภารกิจแถลงใหม่ของหน่วย ว่าในภารกิจนี้ใคร ทำอะไร เมื่อไหร่ ที่ไหน และทำไม ซึ่งคำว่า อะไร (what) หมายถึงกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ที่ได้เลือกไว้ หากแนวทางในการฝึกไม่ได้รวมถึงภารกิจที่ได้รับมอบหมาย คำว่า อะไร (what) จะหมายถึงลำดับความเร่งด่วนในบัญชีกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METL) ที่ได้รับการอนุมัติโดยผู้บังคับบัญชาชั้นต่อไป รูปที่ ๒-๙ ในส่วนต้นของหน้า ๒-๑๘ แสดงสถานการณ์สมมติที่กองร้อยดำเนินการวิเคราะห์ภารกิจ

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

รูปที่ ๒-๘ การบรรยายสรุปกลับในการวิเคราะห์ภารกิจ

๒-๓๐ หน่วยที่อิงอัตราเฉพาะกิจและสิ่งอุปกรณ์ (TDA) - และหน่วยอื่นๆที่ไม่มีบัญชีกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METL) แบบมาตรฐาน - จะทำการวิเคราะห์ภารกิจเพื่อพัฒนากิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) และบัญชีกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METL) ของพวกเขา หน่วยที่มีอัตราเฉพาะกิจและสิ่งอุปกรณ์ (TDA) มักไม่สามารถออกไปปฏิบัติงานภายนอกได้และจะปฏิบัติงานตามแบบเดิมอยู่เสมอ เนื่องจากหน่วยที่มีอัตราเฉพาะกิจและสิ่งอุปกรณ์ (TDA) ไม่มีบัญชีกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METL) แบบมาตรฐาน ผู้บังคับหน่วยเหล่านั้นจึงต้องพัฒนาเฉพาะบุคคลและกิจของหน่วยสำหรับใช้ในการฝึก กิจของหน่วยเหล่านี้ ซึ่งมีการดำเนินการเป็นประจำ

ได้รับการจัดตั้งและเผยแพร่ในฐานข้อมูลขีดความสามารถในการพัฒนาการฝึกของกองทัพบกและสามารถเข้าถึงได้โดยผ่านระบบเครือข่ายการฝึกของกองทัพบก (ATN) สำหรับกิจอื่นๆ ที่เฉพาะเจาะจงกับหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติโดยหน่วยอาจจำเป็นต้องพัฒนาโดยตัวผู้บังคับหน่วย และขออนุมัติจากผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่าตารางที่ ๒-๑ แสดงตัวอย่างกิจของผู้บังคับหน่วยที่มีอัตราเฉพาะกิจและสิ่งอุปกรณ์ (TDA) อาจพิจารณาเป็นส่วนหนึ่งของการวิเคราะห์ภารกิจ

หลังจากได้รับแผนการฝึกของหน่วย (UTP) จากผู้บังคับกองพันทหารราบ ร.อ. Smith หาวิธีแนวทางในการฝึกกับจำกองร้อย ผู้บังคับหมวด และรองผู้บังคับหมวด โดยสิ่งสำคัญที่สุดของ ร.อ. Smith ต้องตระหนัก คือการทำความเข้าใจว่ากองร้อยจะสนับสนุนภารกิจของกองพันได้ดีที่สุดอย่างไร ร.อ. Smith จึงเริ่มดำเนินการพร้อมกับส่วนบังคับบัญชาของกองร้อยโดยการเริ่มต้นการวิเคราะห์ภารกิจของแผนการฝึกของกองพัน (UTP) ร.อ. Smith ทำการรวบรวมข้อมูลอ้างอิงและเครื่องมืออื่น ๆ ที่จะช่วยสนับสนุนกระบวนการนี้ ผู้นำของหน่วยดำเนินการทบทวนหลักนิยม (ADRP 7-0 และ FM 7-0) และเอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับหลักนิยมของทหารราบ รปจ. ในการรบและการฝึกของกองร้อย ทรัพยากรการฝึกในระบบเครือข่ายการฝึกของกองทัพบก (ATN) และเอกสารอื่นๆ

ร.อ. Smith และส่วนบังคับบัญชาของกองร้อยคนอื่นๆ จะกำหนดวิธีการที่กองร้อยจะสามารถดำเนินการเพื่อสนับสนุนภารกิจการฝึกของกองพันได้ดีที่สุด โดยการทบทวนกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METS) ที่กองพันจะมุ่งเน้นในการฝึก เวลาที่สามารถใช้ได้ในการฝึก สภาพแวดล้อมในการฝึก และแนวทางในการปฏิบัติเพิ่มเติมจากผู้บังคับกองพัน

ในระหว่างการวิเคราะห์ภารกิจ ร.อ. Smith และผู้นำกองร้อยคนอื่นๆ จะกำหนดกิจเฉพาะและกิจแฝงเพื่อระบุกิจสำคัญยิ่งที่กองร้อยจะมุ่งเน้นในการฝึก ร.อ. Smith และจำกองร้อยจะตรวจสอบบัญชีกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METL) แบบมาตรฐานเนื่องจากบัญชีนี้แสดงถึงขีดความสามารถที่เกี่ยวข้องกับกิจสำคัญยิ่งที่ต้องฝึก เนื่องจาก

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

ภารกิจของกองพันคือ “การตั้งรับในพื้นที่” และ “การระวังป้องกันพื้นที่” ผลในการวิเคราะห์ของพวกเขาทำให้เกิดกิจในการฝึกของกองร้อยแปดอย่างคือ : การใช้เครื่องกีดขวาง, การรวมการยิงโดยตรง, การรวมการสนับสนุนการยิงโดยตรง, การใช้เทคนิคการลงทางทหาร, การลาดตระเวนรักษาความปลอดภัย, การปิดกั้นเส้นทางและตั้งจุดตรวจ, การรักษาความปลอดภัยเส้นทาง และการรักษาความปลอดภัยพลเรือนในระหว่างการปฏิบัติการ

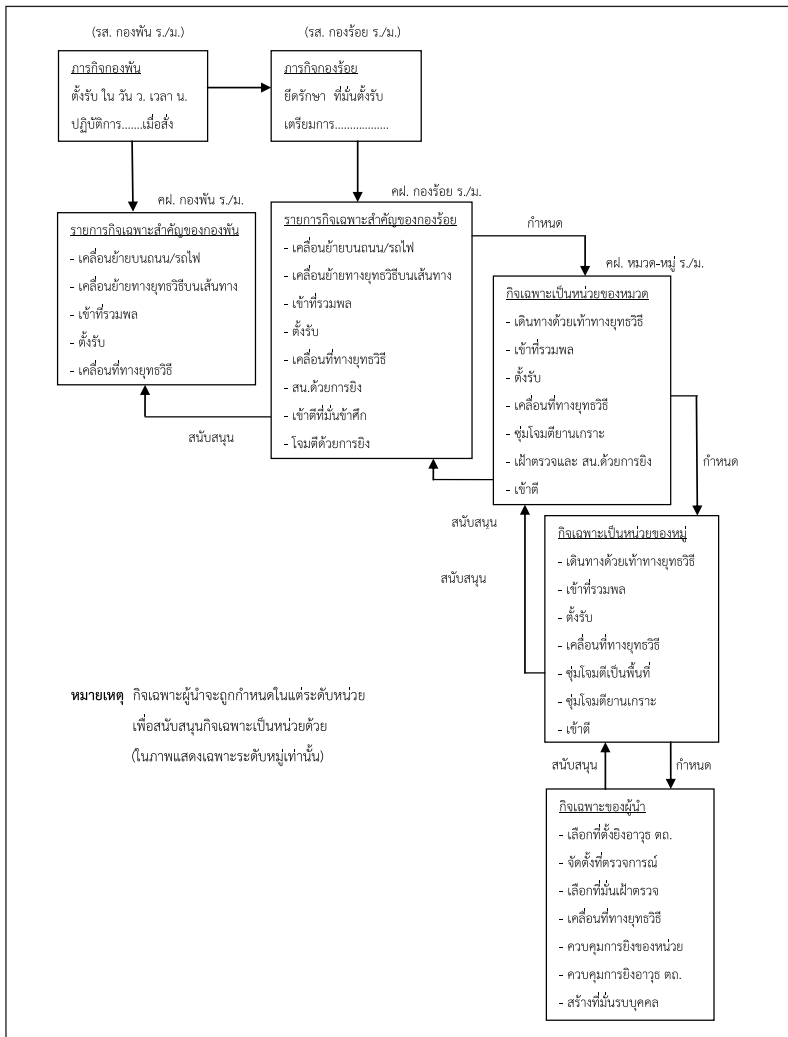
ในส่วนหนึ่งของการวิเคราะห์ ผู้บังคับหน่วยจะดำเนินการตรวจสอบการประเมินผลครั้งสุดท้ายของกิจสำคัญยิ่ง เพื่อสังเกตความพร้อมปัจจุบันในการฝึกของกองร้อย การทบทวนนี้จะช่วยให้ผู้บังคับหน่วยเข้าใจและเห็นภาพสิ่งที่หน่วยต้องการในเวลาและทรัพยากรเพื่อให้บรรลุและสนับสนุนภารกิจของกองพัน

เมื่อผู้บังคับหน่วยระบุกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METs) ร.อ.Smith และจ่ากองร้อย Jones จะตรวจสอบว่าพวกเขาเข้าใจในเวลาที่เหมาะสมสำหรับใช้ในการฝึก ความเข้าใจนี้เกิดขึ้นจากพวกเขาเข้าใจในจุดประสงค์สุดท้ายที่ต้องการ (end state) ในการฝึกของผู้บังคับกองพัน และความคาดหวังของผู้บังคับบัญชาเมื่อหน่วยเสร็จสิ้นการฝึก พวกเขาตรวจสอบสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติการที่อาจเกิดขึ้นในการฝึก จากนั้นพวกเขาก็จะกำหนดวิธีการจำลองสภาพแวดล้อมนั้นให้ดีที่สุดระหว่างกิจกรรมการฝึกพร้อมกับทรัพยากรระบบการสนับสนุนการฝึกที่มีอยู่

หลังจากการวิเคราะห์อย่างรอบคอบและหารือกับจ่ากองร้อย Jones ร.อ.Smith และผู้บังคับหมวด ร.อ.Smith จะประสานกับ ฝอ.๑ ของกองพัน เพื่อทำการนัดหมายกับผู้บังคับกองพัน ในวันถัดไป ร.อ.Smith จะทำการบรรยายสรุปกลับต่อผู้บังคับกองพันเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ภารกิจของกองร้อย

รูปที่ ๒-๙ ตัวอย่างการวิเคราะห์ภารกิจ

๒-๓๐-๑ แสดงโครงสร้างความสัมพันธ์กิจเฉพาะเป็นหน่วย ของกองพัน กองร้อย หมวดหมู่ และกิจเฉพาะของผู้นำ

รูปที่ ๒-๒๓ ความสัมพันธ์ระหว่างกิจของพลทหาร และผู้นำ
กับกิจเฉพาะเป็นหน่วยของหมู่ ตอน หมวด กองร้อย

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

กิจเฉพาะของหมวด

เจาะเครื่องกีดขวาง
สนับสนุนการเข้าตีที่มั่นคงแข็งแรง
ปฏิบัติการหมายแนวการเจาะสนามหุ่นระเบิด
ปรับปรุงช่องสำหรับยานรบผ่านสนามหุ่นระเบิด
หมายแนวสนามหุ่นระเบิด

กิจเฉพาะของหมู่

(สนับสนุนกิจเฉพาะของหมวดในการหมายแนว เจาะข้ามสนามหุ่นระเบิด)

บพร. ๑. เปิดช่องผ่านเครื่องกีดขวางด้วยบังกะโลตอร์ปิโด

บพร. ๒. สถาปนาช่องทางโจมตีในพื้นที่สนามหุ่นระเบิดเข้าศึกษาด้วยระเบิดทำลาย

กิจของ ผบ.หน่วย และทหาร

(เลือกฝึกโดยผู้นำระดับนายสิบ)

ความชำนาญระดับ ๔ (รอง ผบ.มว.)

กำกับดูแลการเจาะช่องสนามหุ่นระเบิด

ความชำนาญระดับ ๓ (ผบ.หมู่)

ปฏิบัติการเจาะสนามหุ่นระเบิดเร่งด่วน

ความชำนาญระดับ ๑ ๒ (พลทหารและ หน.ชุด)

ใช้และดูแลรักษาอุปกรณ์ระเบิดทำลาย

ประกอบเชื้อปะทุขนาดและขนาดเวลา

เตรียมการระเบิดด้วยเชื้อปะทุขนาด

ประกอบเชื้อปะทุไฟฟ้า และขนาดไฟฟ้า

ต่อสายขนาดเข้ากับดินระเบิด

รูปที่ ๒-๒๖ ตัวอย่างกิจของ ผบ.หน่วย และทหารเหล่า ช.

ตารางที่ ๒-๑ ตัวอย่างกิจของหน่วยที่มีอัตราเฉพาะกิจและสิ่งอุปกรณ์ (TDA)

● ให้บริการด้านการสนับสนุนในที่ตั้ง
● ดำเนินการฝึกในเรื่องทั่วไป (ทักษะพื้นฐาน)
● อำนาจการโปรแกรมการฝึกครูฝึก:
● การรับรอง
● การพัฒนาวิชาชีพ (โปรแกรมพัฒนาอาจารย์)
● การฝึกภาคบังคับ (การบังคับบัญชาภาคที่ตั้งและในพื้นที่เฉพาะ)
● ดำเนินการด้านธุรการ การส่งกำลังบำรุง และการปฏิบัติการฝึกเพื่อสนับสนุนฐานปฏิบัติการ
● ให้การปฏิบัติการและการบริการในการเคลื่อนย้ายกำลังและเตรียมการเคลื่อนย้ายกำลังในที่ตั้ง
● ให้การสนับสนุนปลายทางที่ตั้งทางทหาร
● ฝึก สนับสนุน และประเมินผลหน่วยฝึกกำลังสำรองกองทัพบกสหรัฐฯ
● ดำเนินการฝึกและทดสอบสมรรถภาพร่างกายของกำลังพลในที่ตั้งและส่วนบังคับบัญชา

๒-๓๑ ในตอนท้ายของการวิเคราะห์ภารกิจ ผู้บังคับหน่วยที่มีอัตราเฉพาะกิจและสิ่งอุปกรณ์ (TDA) จะกำหนดว่ากิจใดมีความสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จของหน่วย ภายหลังจากการวิเคราะห์ภารกิจ - เช่นเดียวกับหน่วยที่ใช้อัตราการจัดและยุทธโปกรณ์ (TOE) - ผู้บังคับหน่วยจะต้องบรรยายสรุปกลับต่อผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่า เพื่อขอรับการอนุมัติอัตราเฉพาะกิจและสิ่งอุปกรณ์ (TDA) บัญชีกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METL)

๒-๓๒ ภายหลังจากการบรรยายสรุปกลับในการวิเคราะห์ภารกิจ ผู้บังคับหน่วยสามารถเริ่มกำหนดแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ที่สนับสนุนแนวทางในการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่า และสนับสนุนหน่วยในการฝึกกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ขั้นตอนการวิเคราะห์ภารกิจมีความสำคัญต่อกระบวนการ

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชีวิตรอดในโลกที่มีความซับซ้อน

ทั้งหมด เนื่องจากต้องอาศัยการกำหนดอย่างถูกต้องและการประเมินผลกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (MET) ที่เลือกไว้เพื่อทำการฝึก บทสรุปของการบรรยายสรุปกลับในการวิเคราะห์ภารกิจ มีผลโดยตรงต่อการพัฒนาแผนการฝึกสำหรับหน่วย และมีผลต่อสภาพความพร้อมในการฝึกของหน่วยในการวางแผนระยะยาว

การพัฒนาหนทางปฏิบัติ

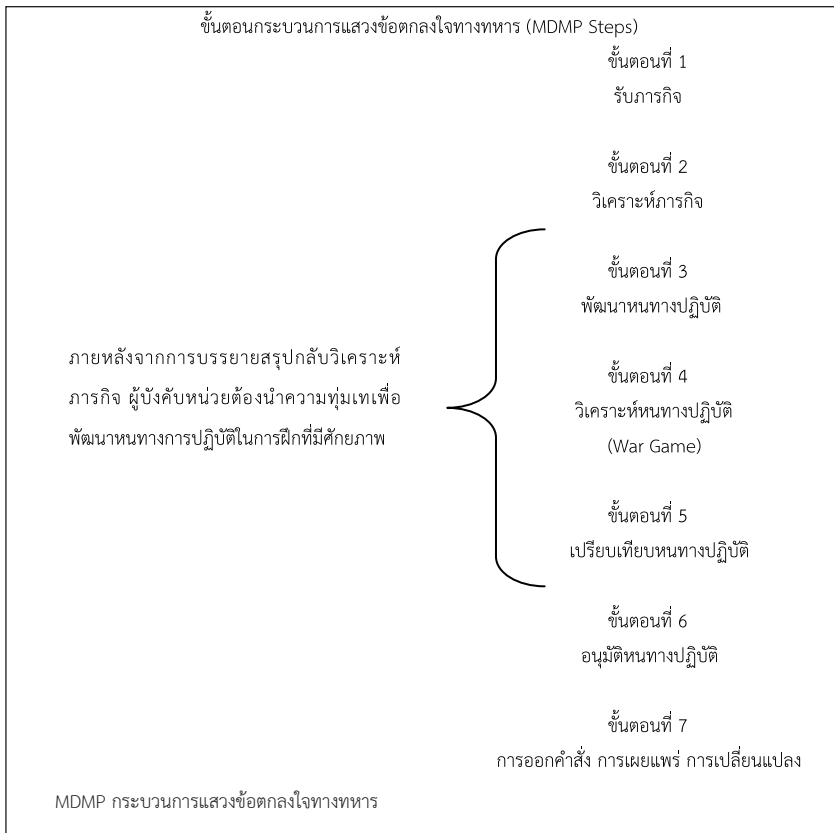
๒-๓๓ ผู้นำหน่วยต้องรวบรวมข้อมูลที่พวกเขาทราบเป็นลำดับแรก ขั้นตอนที่ ๓-๖ ของกระบวนการแสวงหาค้นคว้าทางทหาร (MDMP) จะให้กรอบแนวคิดที่เป็นลำดับและสมเหตุสมผลเพื่อพัฒนาหนทางปฏิบัติ (COA) ในการฝึก (ดูรูปที่ ๒-๑๐) หนทางปฏิบัติ (COA) ได้รับการอนุมัติโดยผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่าในลำดับถัดไปและจะกลายเป็นแผนการฝึกของหน่วย (UTP) (รวมถึงปฏิทินการฝึกของ UTP)

๒-๓๔ เมื่อสร้างหนทางปฏิบัติ (COA) เรียบร้อยแล้ว เป้าหมายหลักคือการพัฒนาแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ที่จะพัฒนาความชำนาญในการปฏิบัติกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (MET) ให้บรรลุผลลัพธ์สุดท้ายที่ต้องการ (เมื่อหน่วยมีความชำนาญ) หรือสูงกว่านั้น ผลลัพธ์สุดท้ายที่ต้องการ (end state) นี้สอดคล้องกับการวาดภาพผลลัพธ์สุดท้ายที่ผู้บังคับบัญชา ต้องการให้เกิดในการฝึกและสนับสนุนโดยตรงต่อการพัฒนาขีดความสามารถในการฝึกหรือภารกิจที่จะทำการฝึก การพัฒนาหนทางปฏิบัติ (COA) ในการฝึกต้องพิจารณาถึงความชำนาญของการฝึกในปัจจุบันของหน่วย สภาพแวดล้อมของที่ตั้งปกติ ความพร้อมใช้งานของทรัพยากรในที่ตั้ง ความรู้ของผู้นำและประสบการณ์

๒-๓๕ จากระดับกองร้อยถึงระดับกองพลน้อย การพัฒนาปฏิทินแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ถือเป็นพื้นฐานในการพัฒนาที่ชัดเจนของหนทางปฏิบัติ (COA) (ดู ADRP 5-0 สำหรับการพัฒนาหนทางปฏิบัติ COA) ทั้งนี้ มีหลายวิธีที่ดีที่ใช้ในการทำการฝึกหน่วย ดังนั้นการพัฒนาปฏิทินการฝึกหลายๆ แบบจะช่วยให้ผู้บังคับบัญชาสามารถเลือกวิธีที่ดีที่สุดเพื่อใช้ในการฝึกหน่วย ผู้วางแผนจะดูข้อมูลในปฏิทินเพื่อสร้างตัวเลือกสำหรับการวิเคราะห์และการเปรียบเทียบที่สอดคล้องกับแนวทางในการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาสำหรับการฝึก เมื่อผู้วางแผนพัฒนา

ทางเลือกของหนทางปฏิบัติที่แตกต่างกัน ต้องมั่นใจว่าในแต่ละหนทางปฏิบัตินั้นมีคุณสมบัติ ดังนี้ -

- เป็นไปได้ - ทำได้
- ยอมรับได้ - ผลที่ได้คุ้มค่ากับการลงทุน
- เหมาะสม - เข้ากับสถานการณ์
- มีความแตกต่าง - ไม่เหมือนกับหนทางปฏิบัติ (COA) อื่น
- สมบูรณ์ - ไม่มีช่องว่างจนเกินไป

รูปที่ ๒-๑๐ ขั้นตอนที่ ๓-๖ ของ MDMP ที่เกี่ยวกับการฝึกหน่วย

๒-๓๖ ไม่ว่าการวางแผนจะอยู่ภายในกรอบของการแสวงงข้อตกลงใจทางทหาร (MDMP) หรือระเบียบการนำหน่วย (TLP) ผู้วางแผนจะพิจารณาแนวคิดในการวางแผนดังต่อไปนี้:

- จัดเตรียมปฏิทินแผนการฝึกของหน่วย (UTP)
- ประยุกต์ใช้วงรอบการบังคับบัญชาหรือวงรอบการจัดการเวลาในที่ตั้ง
- ประกาศกิจกรรมการฝึกของหน่วยในระดับที่สูงขึ้น (หลายระดับ)
- กำหนดกิจกรรมการฝึกของหน่วย
- การระบุวัตถุประสงค์การฝึกสำหรับการฝึกแต่ละครั้ง
- ใช้วิธีการวางแผนย้อนกลับโดยใช้ระเบียบวิธีการแบบ คลาน เดิน วิ่ง
- พิจารณาสภาพแวดล้อมในการฝึก
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการจัดสรรเวลาสำหรับหน่วยรองในการฝึก

การจัดเตรียมปฏิทินแผนงานการฝึกของหน่วย

๒-๓๗ ปฏิทินแผนการฝึกของหน่วย (UTP) มีความสำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากมีการกำหนดเวลาสำหรับการฝึกที่เห็นได้ชัดเจน เมื่อผู้วางแผนเริ่มที่จะประยุกต์ใช้วันที่มีอยู่จริงที่สามารถใช้ได้สำหรับการฝึกตามหนทางปฏิบัติ (COA) ก็จะได้รู้ได้ทันทีว่าเวลานั้นเป็นปัจจัยจำกัดที่สำคัญที่สุดในการวางแผนการฝึกของหน่วย ผู้วางแผนต้องแข่งขันกับวงรอบการจัดการในที่ตั้งหรือวงรอบการบังคับบัญชาการจัดการเวลา ทรัพยากรและข้อจำกัดด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และข้อจำกัดประเภทของสิ่งอุปกรณ์ นอกจากนี้หน่วยยังต้องแข่งขันกับหน่วยอื่น ๆ ในที่ตั้งซึ่งมีทรัพยากรที่จำกัด รูปแบบปฏิทินที่เรียบง่ายที่แสดงขอบเขตของการวางแผนเป็นจุดเริ่มต้นที่ยอดเยี่ยมสำหรับนักวางแผน เครื่องมือวางแผนยุทธศาสตร์การฝึกการผสมผสานเหล่า (CATS) ในระบบการจัดการฝึกแบบดิจิทัล (DTMS) ช่วยให้ผู้วางแผนจินตนาการเห็นภาพขอบเขตในการวางแผนระยะยาวได้

การประยุกต์ใช้วงรอบการบังคับบัญชาหรือวงรอบการจัดการเวลาในที่ตั้ง

๒-๓๘ วงรอบการจัดการเวลาได้สร้างช่วงเวลาการฝึกที่สำคัญสำหรับหน่วยรองเพื่อให้บรรลุการฝึกที่มุ่งเน้นในการทำการรบ ในระดับที่ตั้งผู้บังคับบัญชาในระดับอาวุโสของกองทัพบกต้องจัดตั้งวงรอบการจัดการเวลาเพื่อป้องกันและจัดลำดับความสำคัญของเวลาในการฝึกและทรัพยากรสำหรับหน่วยในที่ตั้ง วงรอบการจัดการเวลาช่วยหน่วยรองกำหนด มุ่งเน้น และป้องกันช่วงเวลาในการฝึกและทรัพยากรที่จำเป็นต่อการสนับสนุนการฝึก วงรอบนี้ช่วยให้มั่นใจได้ว่าหน่วยรองสามารถที่จะมุ่งเน้นอยู่กับการปฏิบัติในแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ของตนเองได้ หน่วยรองสามารถเผยแพร่วงรอบการจัดการเวลาเพิ่มเติมได้ แต่จะต้องปรับวงรอบที่เพิ่มเติมเหล่านี้ให้ตรงกันเพื่อสนับสนุนวงรอบการบังคับบัญชาหรือวงรอบที่ตั้งแผนการฝึกของหน่วย (UTPs) และปฏิทินจะระบุวงรอบการจัดการเวลา

๒-๓๙ ไม่ว่าวงรอบการจัดการเวลาอะไรก็ตามที่ผู้บังคับบัญชาในระดับอาวุโสกำหนดขึ้น ผู้บังคับหน่วยทั้งหมดจะต้องบังคับใช้วงรอบนั้น ผู้บังคับบัญชาในระดับอาวุโสต้องมั่นใจว่าการวางแผนและการปฏิบัติจะต้องมีระเบียบวินัยสูง และสมาชิกทุกคนของการบังคับบัญชาต้องสนับสนุนและปฏิบัติตามการฝึกในเวลาที่กำหนด ถ้าปราศจากการสนับสนุนและการกำกับดูแลของผู้บังคับบัญชาในระดับอาวุโส หน่วยในระดับกองพัน, กองร้อย, หมวด และกำลังพลก็ไม่สามารถทำการฝึกเพื่อให้เกิดความชำนาญได้ เนื่องจากกิจกรรมเฉพาะแปรผันท่ามกลางในที่ตั้งที่เป็นไปตามสถานการณ์ในท้องถิ่นและความต้องการของผู้บังคับบัญชาในระดับอาวุโส ซึ่งต้องทำงานกับฝ่ายอำนวยการในที่ตั้งเพื่อประสานด้านความต้องการในการฝึกของหน่วยเพื่อให้การฝึกเกิดขึ้นได้

๒-๔๐ วงรอบการจัดการเวลาที่ใช้ทั่วทั้งกองทัพบก คือ วงรอบสี่เหลี่ยม - เหลืองอำพัน - แดง ในหลายหน่วยและที่ตั้งทางทหารใช้วงรอบการจัดการเวลานี้ หรือใช้เพียงบางส่วนของวงรอบ ผู้บังคับหน่วยใช้วิธีที่ดีที่สุดของวงรอบการจัดการ

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

เวลาตามข้อกำหนด การเตรียมความพร้อมในที่ตั้ง ข้อกำหนดความพร้อมของหน่วย และการจัดสรรทรัพยากร ย่อหน้า ๒-๔๑ ถึง ๒-๔๓ จะกล่าวถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในวงรอบสี่เขียว - เหลืองอำพัน - แดง รูปภาพ ๒-๑๑, รูปที่ ๒-๑๓ และรูปที่ ๒-๑๕ แสดงให้เห็นถึงวงรอบการจัดการเวลาสำหรับกลุ่มกองพลน้อยที่แตกต่างกัน ฟังระลึกถึงการแจกแจงของเหตุการณ์การคลาน - เดิน - วิ่ง เนื่องจากเหตุการณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับวงรอบสี่เขียว - เหลืองอำพัน - แดง ที่เหมาะสม

HEADQUARTERS 1 st Brigade, 52 nd Infantry Division						
	JULY	AUGUST	SEPTEMBER	OCTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
Time management cycle →	RED		GREEN			AMBER
1 st Brigade	QTB	Brigade Gunnery	STAFFEX		CPX	QTB
2-77 Field Artillery	QTB	Brigade Gunnery	STAFFEX	FTX		QTB
Company A	QTB	Brigade Gunnery		FTX		QTB
CPX command post exercise FTX field training exercise			QTB quarterly training briefing STAFFEX staff training exercise			

รูปที่ ๒-๑๑ กิจกรรมการฝึกหลายระดับแสดงให้เห็นในปฏิทินแผนการฝึกของหน่วย

สีเขียว

๒-๔๑ การฝึกถูกมุ่งเน้นไปที่หลายระดับ กิจของหน่วยและความชำนาญ ในกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (MET) การฝึกถูกวางแผนและประสานสอดคล้องกับ ความพร้อมใช้งานของทรัพยากรการฝึกและสิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึก ที่สำคัญ ผู้บังคับบัญชาในระดับอาวุโสต้องมั่นใจว่าหน่วยรองรับดำเนินการฝึก โดยปราศจากสิ่งที่ย่างเบนความสนใจหรือปราศจากกิจภายนอกที่ไม่ได้กำหนดไว้ การบริหารฝึกในวงรอบนี้ -

- ต้องใช้การเข้าร่วมของทหารที่มากสุดในการฝึกภารกิจที่สำคัญ
- จัดข้อกำหนดด้านธุรการและด้านการสนับสนุนเพื่อรักษายอดกำลังพลที่เข้าร่วมการฝึกให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
- จำกัดการออกการผ่านและการลาพัก

สี่เหลี่ยมอำพัน

๒-๔๒ การฝึกถูกมุ่งเน้นไปที่ระดับบุคคล ผู้นำหน่วย พลประจำระบบ และเครื่องมือสื่อสาร ระดับตัวบุคคลต้องพัฒนาตนเองให้มีพัฒนาการสูงสุดโดยใช้ประโยชน์จากศูนย์การศึกษาและสาขาต่างๆ ของแหล่งข้อมูลการเรียนรู้ องค์กรต่างๆ นี้ได้รับมอบหมายให้สนับสนุนกิจกรรมนอกเหนือจากขีดความสามารถของหน่วย ในวงรอบสีแดง การบริหารการฝึกในวงรอบนี้ -

- ให้เวลาสำหรับทหารในการเข้ารับการศึกษและเข้าร่วมหลักสูตรต่างๆ ของเหล่า
- ช่วยให้การจัดแบบย่อยบางแห่งสามารถกำหนดการฝึกเป็นหน่วยได้
- โอนกำลังพลที่ได้รับการคัดเลือกเพื่อสนับสนุนความต้องการเมื่อกำลังพลที่มีอยู่ทั้งหมดในการจัดในวงรอบสีแดง ถูกมอบหมายให้สนับสนุนความต้องการอื่นๆ หมดแล้ว
- ทำให้สามารถกำหนดเวลาในการบริการบำรุงรักษาเป็นระยะๆ

สีแดง

๒-๔๓ การฝึกถูกมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาตนเองให้มีพัฒนาการสูงสุด และมีความชำนาญในกิจเฉพาะบุคคล หน่วยในวงรอบนี้ดำเนินงานด้านธุรการระดับหน่วย และจะอนุญาตให้กำลังพลลาพักได้จำนวนมากสุด บ่อยครั้งที่การสนับสนุนในฐานะเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุด ในวงรอบนี้ผู้นำหน่วยต้องให้คำปรึกษา ชี้แนะ ฝึกสอน ผู้ใต้บังคับบัญชา การบริหารฝึกในวงรอบนี้ จะเน้นไปที่ -

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

- ให้กำลังพลลาพักมากขึ้น และถ้าสามารถทำได้ หน่วยกำหนดตารางในการลาพักของกำลังพล
- ประสานงานและกำหนดการให้บริการทางการแพทย์ การทันตกรรม และการนัดหมายด้านธุรการ กับส่วนสนับสนุนของที่ตั้ง

ประกาศกิจกรรมการฝึกของหน่วยในระดับที่สูงขึ้น (หลายระดับ)

๒-๔๔ ผู้วางแผนเริ่มต้นด้วยการลงกิจกรรมการฝึกแบบหลายส่วนทั้งหมดที่ถูกสั่งการโดยกองบัญชาการในระดับที่สูงกว่าบนปฏิทินแผนการฝึกหน่วย (UTP) กิจกรรมการฝึกดังกล่าวรวมถึงการประเมินผลภายนอก (EXEVAL) ของหน่วยในระดับที่สูงกว่า (เช่นการสับเปลี่ยนการฝึกของศูนย์ฝึกการรบและการฝึกภาคสนามของกองพลน้อย [FTX])

๒-๔๕ การพัฒนาหนทางปฏิบัติ (COA) ไม่เพียงแต่มุ่งเน้นไปที่กิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ที่ได้รับการคัดเลือกให้ฝึก แต่ยังต้องมีการพัฒนาการฝึกแบบหลายระดับด้วย การฝึกในระดับที่มีมากกว่าหนึ่งระดับ (เช่น กองร้อยกับหมวดหรือกองพันกับกองร้อย) ซึ่งจะทำให้เกิดความสมจริงที่การฝึกเพียงระดับเดียวไม่อาจสร้างให้มีความสมจริงเท่านี้ได้ การฝึกด้วยองค์ประกอบสนับสนุนอื่นๆ เช่น การสนับสนุนทางการแพทย์ การสนับสนุนด้านทหารช่าง หรือการสนับสนุนข่าวกรองทางทหาร - จะผลักดันสภาพแวดล้อมในการฝึกที่เสมือนจริงมากขึ้นที่จำลองวิธีการที่หน่วยจะสามารถปฏิบัติงานได้จริง ในแต่ละการพัฒนาหนทางปฏิบัติ (COA) คือการฝึกทั้งองค์กรให้มีความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (MET) ตามแผนที่วางไว้ในระยะยาว การพัฒนาหนทางปฏิบัติ (COA) มุ่งเน้นให้เห็นถึงกิจกรรมการฝึกเฉพาะที่หน่วยได้บังคับบัญชา ต้องมีส่วนร่วม

๒-๔๖ รูปที่ ๒-๑๑ แสดงให้เห็นถึงการสร้างเหตุการณ์การฝึกหลายระดับจากระดับบนไปสู่ระดับล่าง ในแต่ละกองบัญชาการจะพัฒนากิจกรรมการฝึกหลายระดับที่เน้นการบรรลุความชำนาญในการปฏิบัติกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ในขณะเดียวกันก็จัดสรรเวลาที่เพียงพอในปฏิทินแผนการฝึกของหน่วย (UTP) สำหรับผู้บังคับบัญชาในการวางแผนและดำเนินการฝึกของตนเอง

๒-๔๗ เหตุการณ์การฝึกของกองบัญชาการหน่วยเหนือจะมีผลต่อการวางแผนของหน่วยรองเมื่อแต่ละหน่วยทำการพัฒนาหนทางปฏิบัติ (COA) กองพลน้อยที่วางแผนเหตุการณ์การฝึกหลายระดับสำหรับกองพลน้อยให้น้อยที่สุดจะทำให้กองพันมีเวลาในการทำการฝึกมากขึ้น แต่ในทางกลับกัน ถ้ากองพลน้อยวางแผนการฝึกหลายระดับโดยเน้นที่ระดับของตัวเองมากเกินไปจะทำให้กองพันมีเวลาน้อยในการทำการฝึก และทำให้กองร้อยและหมวดมีเวลาน้อยลงในการที่จะวางแผนและดำเนินการฝึกเพื่อสนับสนุนกองพลน้อย

๒-๔๘ เมื่อได้รับการอนุมัติหนทางปฏิบัติ (COA) แล้ว กิจกรรมการฝึกอื่นๆ เช่น การฝึกภาคบังคับ การฝึกเพื่อเตรียมการเคลื่อนย้ายกำลัง และการสนับสนุนในที่ตั้ง ควรถูกรวมอยู่ในปฏิทินแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ปฏิทินนี้ทำให้หน่วยมีมุมมองที่สมบูรณ์และเห็นภาพการฝึกทั้งหมดที่กำหนดไว้ เมื่อได้สร้างหนทางปฏิบัติ (COA) และปฏิทินแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ที่มีศักยภาพ ผู้วางแผนต้องพิจารณาและหาหนทางว่าหน่วยจะประสบความสำเร็จในการฝึกนี้ได้อย่างไร

การกำหนดกิจกรรมการฝึกของหน่วย

๒-๔๙ ผู้บังคับหน่วยเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การฝึกกับแผนการฝึกโดยระบุและวางแผนกิจกรรมการฝึก กิจกรรมการฝึกเป็นพื้นฐานของหนทางปฏิบัติ (COA) ในระหว่างการพัฒนาหนทางปฏิบัติ (COA) ผู้บังคับหน่วยและฝ่ายอำนวยการสามารถประเมินถึงจำนวน ชนิด และระยะเวลาของกิจกรรมการฝึกที่หน่วยต้องใช้เพื่อฝึกกิจสำคัญยิ่งต่อการกิจ (METs) จนเกิดความชำนาญ

๒-๕๐ กิจกรรมการฝึกที่มีประสิทธิภาพและสมจริงจำเป็นต้องให้ผู้บังคับหน่วยดำเนินการวิเคราะห์กิจที่ต้องทำการฝึก กิจในการตอบโต้การปฏิบัติของข้าศึกสมมติ (OPFOR) และตัวแปรที่เกิดขึ้นในสถานการณ์การฝึก เหตุการณ์ที่ได้รับการพัฒนาขึ้นเป็นอย่างดีจะรวมเงื่อนไขที่จำลองสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติการจริงที่มีความเป็นไปได้มากที่สุด โดยสถานการณ์ต้องมีเงื่อนไขที่จะทำให้กำลังพลและ

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

ผู้นำหน่วยได้เผชิญกับความซับซ้อน ไม่แน่นอน ทำลาย (ศีลธรรมและจริยธรรม) และมีการเปลี่ยนแปลงสภาพอย่างรวดเร็ว การฝึกที่มีประสิทธิภาพจะมีเหตุการณ์ในการฝึกที่ต้องกระตุ้นให้หน่วยและผู้นำหน่วยมีการเปลี่ยนผ่านจากกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจหนึ่งไปยังอีกกิจหนึ่งอย่างรวดเร็วเพื่อพัฒนาผู้นำหน่วยให้มีความสามารถในการปรับตัวมีความคิดสร้างสรรค์และทำการตกลงใจได้อย่างรวดเร็ว

๒-๕๑ กิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ไม่ใช่ต้องทำการฝึกแยกต่างหาก แต่ต้องทำการฝึกพร้อมกับกิจเฉพาะบุคคลและกิจของหน่วย การรู้ว่ากิจกรรมการฝึกใดที่ต้องทำการฝึก เป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญในการพัฒนาหนทางปฏิบัติ (COA) ตามอุดมคติแล้ว กิจกรรมการฝึกที่ถูกต้องจะเป็นการฝึกกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) หลายๆกิจ การกำหนดการผสมและลำดับของกิจกรรมการฝึกที่ถูกต้องจะช่วยให้มั่นใจได้ว่าหน่วยจะแสวงประโยชน์จากเวลาและทรัพยากรที่มีในการฝึกให้เกิดคุณค่ามากที่สุด ไม่สูญเสียเวลาในการฝึก

๒-๕๒ สำหรับหน่วยที่มีอัตราการจัดและยุทธโธปกรณ์ (TOE) ผู้วางแผนจะระบุกิจกรรมการฝึกโดยใช้ยุทธศาสตร์การฝึกการผสมเหล่า (CATS) ยุทธศาสตร์นี้ทำให้ผู้วางแผนเกิดการพัฒนากิจกรรมการฝึกเพราะมียุทธศาสตร์ที่ถูกเสนอให้มีการแนะนำให้ใช้สำหรับหน่วยที่มีอัตราเฉพาะกิจและสิ่งอุปกรณ์ (TDA) และหน่วยที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติภารกิจตามหน้าที่ ยุทธศาสตร์การฝึกการผสมเหล่า (CATS) จะเป็นแหล่งข้อมูลที่มีค่าที่มีข้อมูลเกี่ยวกับกิจและกิจกรรมการฝึก ทั้งนี้ ผู้วางแผนต้องพิจารณาอย่างรอบคอบก่อนที่จะปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์การฝึกการผสมเหล่า (CATS) เนื่องจากการปรับเปลี่ยนอาจมีผลต่อหน่วยที่มีอัตราเฉพาะกิจและสิ่งอุปกรณ์ (TDA) และแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ยุทธศาสตร์การฝึกการผสมเหล่า (CATS) จะมีเหตุการณ์การฝึกแบบหลายระดับที่แนะนำให้ใช้และระบุเกณฑ์การประเมินผลโดยหน่วยภายนอก (EXEVAL) ผู้วางแผนที่มีประสิทธิภาพจะเริ่มต้นการพัฒนาแผนการฝึกของหน่วย (UTP) โดยการผสมผสานข้อมูลยุทธศาสตร์การฝึกการผสมเหล่า (CATS) เข้ากับข้อมูลที่เป็นจริงของปฏิทิน

๒-๕๓ กิจกรรมการฝึกทั้งหมดต้องใช้พื้นที่ฝึก สิ่งอำนวยความสะดวก และทรัพยากรต่างๆ บางกิจกรรมอาจต้องใช้ข้าศึกสมมติ (OPFORs) ผู้สังเกตการณ์ ผู้ควบคุม / ครูฝึก (OC/Ts) และผู้เล่นในสถานการณ์ต่างๆ กิจกรรมอื่นๆ อาจต้องใช้ระบบสนับสนุนการฝึก เช่น เครื่องมือและอุปกรณ์ช่วยฝึกแบบจำลองสถานการณ์ (TADSS) ท้ายที่สุดกิจกรรมการฝึกเป็นเพียงเครื่องมือเพื่อให้บรรลุและรักษาความชำนาญในการปฏิบัติกิจสำคัญยิ่งต่อภารกิจ (METs) ซึ่งต้องอาศัยบุคคลที่ได้รับการคัดเลือกในการประเมินกิจกรรมการฝึกทั้งหมดว่าสามารถกระตุ้นให้เกิดสภาพความพร้อมในการฝึกได้หรือไม่

การระบุวัตถุประสงค์ของการฝึก

๒-๕๔ วัตถุประสงค์ของการฝึกคือข้อความที่อธิบายถึงผลลัพธ์ที่ต้องการให้เกิดขึ้นจากการปฏิบัติกิจกรรมการฝึกของหน่วย วัตถุประสงค์ของการฝึกเป็นสิ่งที่ผู้บังคับบัญชาต้องการให้บรรลุในตอนท้ายของแต่ละกิจกรรมการฝึก วัตถุประสงค์ในการฝึกช่วยในการติดตาม/วัดผลหลักสูตรที่ฝึกกว่าส่งผลให้เกิดความชำนาญในการปฏิบัติกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METs) หรือไม่ วัตถุประสงค์ของการฝึกประกอบด้วย:

- กิจเฉพาะ กิจกรรมที่ระบุความหมายไว้อย่างชัดเจนและวัดผลได้ และมีการปฏิบัติโดยองค์กรและบุคคล
- เงื่อนไข สถานการณ์ และสภาพแวดล้อมที่หน่วยต้องปฏิบัติกิจ
- มาตรฐาน ความชำนาญขั้นต่ำสุดที่ยอมรับได้ เท่าที่จำเป็นในการปฏิบัติกิจในการฝึก
- ความชำนาญในการฝึก คือ การจัดระดับความชำนาญในการปฏิบัติกิจที่ผู้บังคับบัญชาคาดหวังให้หน่วยบรรลุเมื่อสิ้นสุดกิจกรรมการฝึก

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

๒-๕๕ วัตถุประสงค์ของการฝึกมีความคล้ายคลึงกับวัตถุประสงค์ทางยุทธวิธี ที่ต่างมุ่งเน้นไปที่ผลลัพธ์ที่ผู้บังคับบัญชาต้องการให้บรรลุ แต่ในที่นี้ ผลที่ต้องการให้เกิดขึ้นคือความก้าวหน้า (คลาน-เดิน-วิ่ง) ในด้านความชำนาญในการปฏิบัติกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METs) วัตถุประสงค์ของการฝึกช่วยให้หน่วยทราบถึงสิ่งที่ต้องทำให้สำเร็จในแต่ละกิจกรรมการฝึก และกิจกรรมจะสามารถนำไปสู่การบรรลุผลลัพธ์สุดท้ายตามที่ผู้บังคับบัญชาวาดภาพไว้ได้อย่างไร วัตถุประสงค์ของการฝึกสามารถสื่อด้วยข้อความที่เรียบง่ายเกี่ยวกับเป้าหมายในการทำกิจกรรมหรืออาจซับซ้อนถึงขั้นต้องมีการระบุให้การฝึกกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METs) ต้องได้รับการประเมินผลขั้นสุดท้ายเมื่อสิ้นสุดกิจกรรม ผู้วางแผนต้องกำหนดวัตถุประสงค์สำหรับการฝึกหลายระดับ ที่มีหลายๆ หนทางปฏิบัติ (COA) ผู้วางแผนยังต้องพัฒนาและเผยแพร่วัตถุประสงค์ของการฝึกสำหรับแต่ละกิจกรรมการฝึกให้กับภายในหน่วย รูปที่ ๒-๑๒ แสดงวัตถุประสงค์ของการฝึกของกองพลน้อย

กิจเฉพาะ : ดำเนินการโจมตี # ๐๗-๖-๑๐๙๒

เงื่อนไข : กองพลน้อยดำเนินการปฏิบัติการอย่างเป็นอิสระและได้รับคำสั่งยุทธการหรือคำสั่งเป็นส่วนๆ เพื่อให้ทำการโจมตีสถานที่หนึ่งตามเวลาที่ระบุ กองกำลังพันมิตรและพลเรือนอาจจะปรากฏในสภาพแวดล้อมของการฝึก

มาตรฐาน :

๑. ผู้นำของกองพลน้อยมีและหรือดำรงความตระหนักรู้ในสถานการณ์ ผู้บัญชาการกองพลน้อยและฝ่ายเสนานิการได้รับคำสั่งหรือคาดการณ์ไว้ว่าจะมีการฝึกใหม่เข้ามาและเริ่มกระบวนการแสวงข้อตกลงใจทางทหาร กิจเฉพาะของกองพลน้อย-การจัดกำลังของกองพลน้อย

๒. ฝ่ายเสนานิการได้รับแนวทางจากผู้บังคับบัญชา ฝ่ายเสนานิการวางแผน ประสานงาน และบรรลุผลตามที่ต้องการโดยใช้ทรัพยากรที่ขึ้นตรงและสมทบ

๓. ฝ่ายเสนาธิการวางแผนการระดมสรรพกำลัง, การต่อต้านการระดมสรรพกำลัง และความสามารถในการอยู่รอดในสนามรบ; การสนับสนุนด้านเคมี ชีวภาพ รั้งสืวิทยา และนิวเคลียร์ การสนับสนุนการป้องกันภัยทางอากาศ และการปฏิบัติการสนับสนุน การดำรงสภาพการรบ

๔. ผู้บัญชาการกองพลน้อยและฝ่ายเสนาธิการบริหารจัดการความเสี่ยง

๕. ผู้บัญชาการกองพลน้อยและฝ่ายเสนาธิการทำการบรรยายสรุปกลับและฝึก ซักซ้อมเพื่อให้แน่ใจว่าผู้บังคับบัญชาเข้าใจในเจตนารมณ์และแนวความคิดของ ผู้บังคับบัญชา

๖. กองพลน้อยปฏิบัติการโจมตีและใช้อำนาจกำลังรบที่มีอยู่เพื่อทำลายข้าศึกตาม เจตนารมณ์ของผู้บังคับบัญชา

๗. กองพลน้อยจะรวมพลและปรับการจัดกำลังใหม่เมื่อจำเป็น

๘. กองพลน้อยดำรงการปฏิบัติการตามที่จำเป็น

ความชำนาญในการฝึก : กองพลน้อยคือการประเมินผล 'T-' (ได้รับการฝึก) สำหรับ กิจกรรมปฏิบัติการโจมตี, กิจ #๑๐๙๒/๐๗/๐๖

รูปที่ ๒-๑๒ ตัวอย่างวัตถุประสงค์ในการฝึกของกองพลน้อย

การใช้วิธีการวางแผนย้อนกลับ

๒-๕๖ การวางแผนย้อนกลับเป็นเทคนิคง่ายๆ ที่เริ่มต้นจากผลลัพธ์สุดท้าย ที่ผู้บังคับบัญชาต้องการให้เกิดขึ้นจากการฝึก ผลลัพธ์สุดท้ายนี้ คือจุดที่หน่วยคาดว่าจะได้ฝึกกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METs) ให้ถึงตามมาตรฐาน การประเมินผลภายนอกของหน่วย (EXEVAL) เป็นกิจกรรมการฝึกที่เป็นผลลัพธ์สุดท้ายที่ต้องการให้เกิดขึ้น ในแผนการฝึกของหน่วย (UTP) (ดูรูปที่ ๒-๑๓) ผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือขึ้นไปสองระดับจะออกแบบการประเมินผลจากภายนอก (EXEVAL) เพื่อประเมินผลบัญชีกิจสำคัญยิ่งของภารกิจของหน่วย (METL) และจัดสรรทรัพยากรเพื่อการประเมินผลภายนอก (EXEVAL) เพื่อให้ผู้บังคับหน่วยมีโอกาที่จะประเมินผลหน่วย ทุกหน่วย ในกองทัพบกต้องได้รับการประเมินผลจากภายนอก โดยคณะกรรมการ ทบ. เพื่อตรวจสอบระดับความสามารถในการฝึกว่า ได้รับการฝึก หรือมีการฝึกอย่างเต็มที่

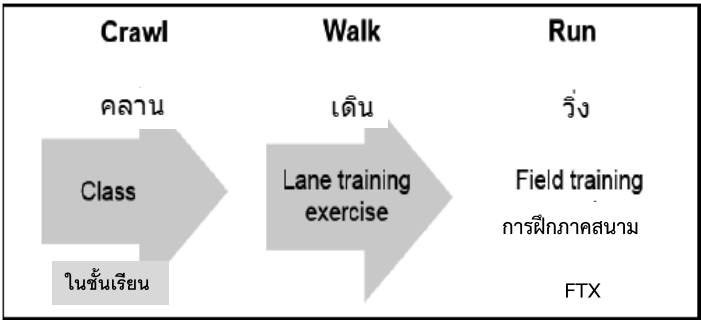
คู่มือการฝึก
เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

HEADQUARTERS 2 ^d Brigade, 52 nd Infantry Division						
	JULY	AUGUST	SEPTEMBER	OCTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
Time management cycle →	AMBER			GREEN		RED
2 ^d Brigade	QTB	COMMEX	FTX	EXEVAL		QTB
1-5 Infantry	QTB		FTX	EXEVAL		QTB
Company A	QTB		FTX	EXEVAL		QTB
COMMEX communications exercise EXEVAL external evaluation FTX field training exercise QTB quarterly training briefing						

รูปที่ ๒-๑๓ ตัวอย่างการประเมินผลภายนอก (EXEVAL)
ในปฏิทินแผนการฝึกของกองพลน้อย

วิธีการ คลาน-เดิน-วิ่ง

๒-๕๗ ลำดับกิจกรรมการฝึกจากง่ายไปยากขึ้นทำให้กำลังพล ผู้นำหน่วย และหน่วยสามารถสร้างความชำนาญในกิจเฉพาะบุคคลและกิจของหน่วยเมื่อแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ดำเนินไป (ดูรูปที่ ๒-๑๔) วิธีนี้ช่วยให้แน่ใจได้ว่าความชำนาญในการปฏิบัติกิจจะก้าวหน้าขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งถือเป็นการวางรากฐานที่มั่นคงก่อนที่จะเริ่มไปฝึกในกิจและกิจกรรมที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

รูปที่ ๒-๑๔ ตัวอย่างของกิจกรรมการฝึกแบบคลาน-เดิน-วิ่ง

๒-๕๘ ยุทธศาสตร์การฝึกการรบผสมเหล่า (CATS) ระบุว่ากิจกรรมการฝึกนั้นเปรียบเสมือนระดับการคลาน - เดิน - หรือวิ่ง ในขั้นการคลานหน่วยต้องฝึกให้เข้าใจในข้อกำหนดของกิจและมาตรฐานเป็นลำดับแรก(ในรูปที่ ๒-๑๕ ตารางเรียนในชั้นเรียนสำหรับกองร้อย A ในเดือนสิงหาคม) ในขั้นการเดิน หน่วยจะฝึกกิจด้วยความสมจริงเพิ่มขึ้น พร้อมกับมีการเปลี่ยนแปลงของเงื่อนไข กำลังพลก็จะเริ่มมีความเข้าใจว่ากิจนั้นไม่ได้เริ่มการปฏิบัติได้ด้วยตัวของมันเอง แต่มีความเชื่อมโยงกับกิจที่เกี่ยวข้องอื่นๆ (ในรูปที่ ๒-๑๕ การฝึกภาคสนามของหมวดกำหนดขึ้นในเดือนกันยายน) กำลังพลต้องเริ่มทำงานร่วมกันเป็นพลประจำยานพาหนะ ชุด และหน่วยขนาดเล็ก ในขั้นการวิ่ง กำลังพลต้องฝึกร่วมกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกิจภายใต้สภาวะที่สมจริงมากยิ่งขึ้นและต้องทำงานร่วมกันเป็นทีมให้มีประสิทธิภาพ (ในรูปที่ ๒-๑๕ กองร้อยฝึกยิงปืนในเดือนตุลาคมตามด้วยการฝึกภาคสนามในเดือนพฤศจิกายน) วิธีการ คลาน-เดิน-วิ่ง นี้ เป็นวิธีการที่สามารถนำมาใช้ในการวางแผนและจัดลำดับกิจกรรมการฝึกเพื่อพัฒนากำลังพล ผู้นำหน่วย และหน่วยให้สามารถบรรลุความชำนาญของกิจเฉพาะบุคคลและกิจของหน่วย ให้มีความน่าเชื่อถือและคาดการณ์ได้

HEADQUARTERS 3rd Brigade, 52nd Infantry Division						
	JULY	AUGUST	SEPTEMBER	OCTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
Time management cycle →	AMBER			GREEN		RED
3rd Brigade	QTB		Brigade Gunnery			QTB
4-99 Armor	QTB			Gunnery		QTB
Company A	QTB	Class	PLT STX	Gunnery	Co FTX	QTB
Co FTX PLT	company field training exercise platoon		QTB STX	quarterly training briefing situational training exercise		

รูปที่ ๒-๑๕ กิจกรรมการฝึกแบบคลาน-เดิน-วิ่ง ของกองร้อยในปฏิทินแผนการฝึกของหน่วย

การพิจารณาสภาพแวดล้อมในการฝึก

๒-๕๙ การที่หน่วยจะทำการฝึกกิจกรรมการฝึกทั้งหมดในสภาพแวดล้อมจริงนั้น ตามความเป็นจริงแล้วเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ระยะเวลาในการฝึกและทรัพยากรที่มีอย่างจำกัดจะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ผู้บังคับบัญชา ในฐานะผู้รักษาวิชาชีพของกองทัพบก ให้ได้ใช้วิธีที่สร้างสรรค์และใช้นวัตกรรมในการฝึกในสภาพแวดล้อมอื่นๆ ที่ไม่ใช่ของจริง ผู้บังคับหน่วยและผู้นำหน่วยรองที่มีประสิทธิภาพจะวางแผนและดำเนินการฝึกหลายระดับ แบบที่มีการผสมกิจกรรมการฝึกแบบที่ควรมีการฝึกต้องฝึก และสำรอง ในการฝึกกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METs) ถ้าสามารถทำได้ เมื่อทำการพัฒนาหนทางปฏิบัติ (COA) ต้องมีการพิจารณาถึงวิธีการที่หน่วยจะทำการฝึกแต่ละกิจกรรมการฝึกด้วย ตามอุดมคติแล้ว เมื่อเวลาและทรัพยากรไม่ถูกจำกัด การฝึกของหน่วยทั้งหมดจะเกิดการปฏิบัติได้ดีที่สุดเมื่อฝึกในสภาพแวดล้อมจริง อย่างไรก็ตาม การฝึกเช่นนี้มักเป็นไปได้ยากเนื่องจากมีข้อจำกัดของเวลา ทรัพยากร และข้อพิจารณาด้านความปลอดภัย ผู้บังคับหน่วยควรแสวงประโยชน์จากการสนับสนุนด้านการฝึกทั้งหมดเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

การผสมผสานสภาพแวดล้อมการฝึกจริง เสมือนจริง และสร้างสรรค์

๒-๖๐ กองทัพบกใช้การผสมผสานความคิดที่สร้างสรรค์ของสภาพแวดล้อมการฝึกแบบจริง เสมือนจริง และสร้างสรรค์ (LVC) เพื่อให้ได้การฝึกที่สมจริง การฝึกแบบจริงคือการฝึกในสภาพสนามฝึกโดยใช้ยุทธวิธีปฏิบัติการทางยุทธวิธี มีการใช้คนในการขับเคลื่อนระบบจริง การฝึกแบบจริงอาจเสริมอุปกรณ์ อุปกรณ์ช่วยการฝึก เครื่องมือ อุปกรณ์จำลอง และการจำลองสถานการณ์ (TADSS) การฝึกภาคสนาม ได้แก่ การฝึกยิงปืนด้วยกระสุนจริง การฝึกการเคลื่อนย้ายกำลัง และการฝึกซ้อมรบภายใต้สภาพแวดล้อมการปฏิบัติการที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด การฝึกเสมือนจริงจะดำเนินการโดยใช้สนามรบที่สร้างขึ้นด้วยคอมพิวเตอร์ในเครื่องจำลองยุทธ์ที่มีระบบอาวุธทางยุทธวิธีและยานพาหนะ หน่วยใช้การฝึกเสมือน

จริงเพื่อฝึกการควบคุมเครื่องยนต์ การตกลงใจ และทักษะการสื่อสาร ซึ่งบางครั้งเรียกว่า การฝึกแบบมนุษย์ในลูป (human - in - the - loop - training) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้คนจริงในระบบจำลอง ผู้รับการฝึกจะได้รับการฝึกให้มีทักษะที่จำเป็นในการใช้อุปกรณ์จริงในภายหลัง เช่น การบังคับเครื่องบิน เกมเป็นส่วนหนึ่งของสภาพแวดล้อมการฝึกแบบเสมือนจริง กองทัพใช้เทคโนโลยีของเกมเพื่อสร้างขีดความสามารถในการช่วยฝึกบุคคลและองค์กร

เกมสนับสนุนการพัฒนาทักษะระดับบุคคลและช่วยในการประเมินผลการฝึกหน่วยทหารขนาดเล็กหรือการฝึกตามกิจของหน่วยของชุดปฏิบัติการ โดยสามารถใช้สภาพแวดล้อมแบบเกมในการฝึกเพียงอย่างเดียวก็ได้ (Stand alone) หรือบูรณาการเข้ากับสภาพแวดล้อมแบบจริง แบบเสมือนจริง หรือแบบสร้างสรรค์ การฝึกเชิงสร้างสรรค์ใช้รูปแบบคอมพิวเตอร์และการจำลองเพื่อฝึกการบังคับบัญชาและหน้าที่ฝ่ายอำนวยการ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้คนจำลองปฏิบัติการในระบบจำลอง การฝึกเชิงสร้างสรรค์สามารถดำเนินการโดยหน่วยจากระดับหมวดถึงระดับสูงกว่าระดับเหล่า การฝึกแบบจริง เสมือนจริง และสร้างสรรค์ (LVC) เป็นหมวดหมู่สภาพแวดล้อมการฝึกแบบกว้างๆ ครอบคลุมถึงระดับของกิจกรรมการฝึกที่เป็นการจำลองยุทธ์

๒-๖๑ หน่วยใช้สภาพแวดล้อมการฝึกเสมือนจริงและสร้างสรรค์เพื่อสนับสนุน และเติมเต็มการฝึกแบบจริง สภาพแวดล้อมการฝึกที่เสมือนจริงและสร้างสรรค์ช่วยทำให้เกิดความชำนาญเบื้องต้นก่อนเข้าการฝึกแบบจริง และลดระยะเวลาที่ต้องใช้ในการเตรียมการฝึก สภาพแวดล้อมเหล่านี้ช่วยให้สภาพแวดล้อมของการฝึกมีความหลากหลาย และทำให้หน่วยที่เข้ารับการฝึกได้ปฏิบัติซ้ำในหลายๆ เหตุการณ์ภายใต้สภาพเงื่อนไขที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการฝึกและทรัพยากรที่มีอยู่ เช่น เวลา กระสุน เครื่องจำลองยุทธ์ และสนามฝึกที่มีอยู่ ผู้บังคับบัญชาจะเป็นผู้กำหนดการผสมผสานและความถี่ในการฝึกแบบจริง เสมือนจริง และสร้างสรรค์ (LVC) เพื่อให้แน่ใจว่าองค์กรใช้ทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

๒-๖๒ ผู้บังคับบัญชาสามารถใช้สภาพแวดล้อมในการฝึกแบบเดี่ยวๆ ได้ หรือผสมผสานสภาพแวดล้อมสองอย่างหรือมากกว่าขึ้นไปเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการฝึก การใช้สภาพแวดล้อมแบบเดียวในการฝึกเป็นสิ่งที่ง่ายที่สุดในการวางแผน และการเตรียมการ หากใช้สภาพแวดล้อมในการฝึกมากกว่าหนึ่งสภาพแวดล้อม ผู้นำหน่วยอาจใช้สภาพแวดล้อมในการฝึกแบบผสมผสาน (BTE) หรือสภาพแวดล้อมในการฝึกแบบบูรณาการ (ITE) โดยที่จะต้องสร้างตารางขึ้นมาให้หน่วยต่างๆ ได้ ทำการฝึกในสภาพแวดล้อมแบบบูรณาการ (ITE)

สภาพแวดล้อมในการฝึกแบบผสมผสาน

๒-๖๓ การฝึกแบบผสมผสานคือการฝึกที่หน่วยดำเนินการฝึกพร้อมกัน ในสองสภาพแวดล้อมการฝึกหรือมากกว่า (จำลองการฝึกแบบจริง เสมือนจริง และสร้างสรรค์) แต่การฝึกแบบผสมผสานยังขาดเทคโนโลยีในการบูรณาการที่ซับซ้อนที่ช่วยปรับแต่งให้สภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันมีผลกระทบต่อกัน แต่เมื่อมีการวางแผนและจัดสรรทรัพยากรอย่างเหมาะสม การฝึกแบบผสมผสานสามารถรวมระบบข้อมูลที่ช่วยให้ผู้บังคับหน่วยและผู้นำในหน่วยคนอื่นๆ สามารถเห็นภาพการปฏิบัติการพร้อมๆ กันได้ หรือสามารถใช้ให้กิจกรรมในสภาพแวดล้อมการฝึกหนึ่งเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดการปฏิบัติในสภาพแวดล้อมแบบอื่นๆ ได้ เช่น หากกองร้อยมีพื้นที่ในการดำเนินกลยุทธ์สำหรับกำลังพลขนาดหนึ่งหมวดเท่านั้น แต่ต้องการฝึกกองบังคับการกองร้อยและส่วนบังคับบัญชาในกิจของการบังคับบัญชาภารกิจ ก็สามารถฝึกสองหมวดโดยใช้การจำลองยุทธ์ หรือสภาพแวดล้อมเสมือนจริงได้ และฝึกหมวดที่สามในสภาพแวดล้อมการฝึกแบบจริง ในตัวอย่างนี้ ผู้บังคับกองร้อยจะพบความท้าทายทางยุทธวิธีในการบังคับบัญชาทั้งสามหมวด และได้การฝึกที่สมจริงมากกว่าการมีแค่หมวดเดียวเท่านั้นที่ฝึกในสภาพแวดล้อมจริง ในทางตรงกันข้าม สภาพแวดล้อมในการฝึกแบบบูรณาการ (ITE) ได้รับการออกแบบมาในขั้นสูงมากกว่า จึงสามารถบูรณาการให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ได้

อย่างเต็มที่ระหว่างสภาพแวดล้อมเสมือนจริงและสภาพแวดล้อมแบบสร้างสรรค์ ซึ่งรวมไปถึงระบบข้อมูลต่างๆด้วย สภาพแวดล้อมการฝึกนี้ยังจำกัดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกองกำลังจริงและสภาพแวดล้อมเสมือนจริงหรือสภาพแวดล้อมจำลอง (ตัวอย่างเช่น ปืนใหญ่เสมือนจริงและในระบบจำลองอาจจำลองให้กองกำลังที่เป็นคนจริงเกิดการบาดเจ็บได้ ถ้ามีและได้รับการสนับสนุนให้ใช้ live fire markers) ข้อจำกัดของสภาพแวดล้อมในการฝึกแบบบูรณาการ (ITE) คือความพร้อมในการใช้งาน หน่วยสามารถที่จะวางแผน เตรียมการ และดำเนินการฝึกแบบผสมผสาน โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์แบบธรรมดาที่สามารถเข้าถึงเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ และใช้พื้นที่ฝึกที่อาจจะมีการจำกัดสำหรับการฝึกแบบจริงไปพร้อมๆ กัน ข้อเสียของการฝึกแบบผสมผสานคือการวางแผนและการเตรียมการทั้งหมดนั้น ต้องกระทำเองโดยหน่วย ในขณะที่การฝึกแบบบูรณาการต้องการปัจจัยจากหน่วยไม่มากนัก (เพียงกิจและสภาพแวดล้อมในการฝึกที่หน่วยต้องการฝึก) และเลือกระบบการฝึกสำหรับผู้ควบคุมเครื่อง ก็จะได้การฝึกแบบบูรณาการที่มีประสิทธิภาพ

สภาพแวดล้อมในการฝึกแบบบูรณาการ

๒-๖๔ สภาพแวดล้อมในการฝึกแบบบูรณาการ (ITE) ต้องใช้สภาพแวดล้อมการฝึกแบบจริง เสมือนจริง และสร้างสรรค์ (LVC) อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อกระตุ้นระบบข้อมูล (อุปกรณ์เครื่องช่วยฝึก เครื่องมือ อุปกรณ์จำลอง และการจำลองสถานการณ์ (TADSS) ที่มีอยู่ทั่วไปตามที่ตั้ง) สภาพแวดล้อมในการฝึกแบบบูรณาการ (ITE) ใช้ฐานข้อมูลลักษณะภูมิประเทศที่สัมพันธ์กันที่มีอยู่ในอุปกรณ์ช่วยการฝึก เครื่องมือ อุปกรณ์จำลอง และการจำลองสถานการณ์ (TADSS) และในสภาพแวดล้อมการฝึกแบบจริง เสมือนจริง และสร้างสรรค์ - สามารถบูรณาการร่วมกันได้โดยสภาพแวดล้อมในการฝึกแบบบูรณาการนี้ เมื่อรวมเข้ากับมาตรฐาน ระเบียบการ ฮาร์ดแวร์ และซอฟต์แวร์ จะช่วยให้ทำให้เกิดการบูรณาการประสานสอดคล้องของระบบข้อมูลและระบบจำลองการฝึก (simulations) หรือเครื่องจำลองการฝึก (simulators) ได้อย่างราบรื่น

๒-๖๕ การฝึกใดๆ ก็ตามแต่ต้องมีการใช้การสนับสนุนการฝึกไม่รูปแบบใดก็รูปแบบหนึ่ง เช่น อุปกรณ์เครื่องช่วยฝึก เครื่องมือ อุปกรณ์จำลอง และการจำลองสถานการณ์ (TADSS) สิ่งอำนวยความสะดวก การบริการ สนาม และพื้นที่ฝึก การดำเนินกลยุทธ์ การวางแผนและการเตรียมการสภาพแวดล้อมในการฝึกแบบผสมผสาน (BTE) และ สภาพแวดล้อมในการฝึกแบบบูรณาการ (ITE) มีความซับซ้อนมากกว่าการดำเนินกลยุทธ์หรือทำการฝึกเคลื่อนที่แบบง่ายๆ แต่สภาพแวดล้อมในการฝึกแบบผสมผสาน (BTE) และ สภาพแวดล้อมในการฝึกแบบบูรณาการ (ITE) ช่วยให้หน่วยสามารถเพิ่มโอกาสในการฝึกด้วยทรัพยากรที่น้อยกว่า สภาพแวดล้อมเหล่านี้ช่วยให้หน่วยสามารถปรับแต่งความซับซ้อนของเงื่อนไขในการฝึกเพื่อให้มีการฝึกที่ท้าทายมากขึ้น นอกจากนี้ สภาพแวดล้อมเหล่านี้ยังสามารถทำให้หน่วยทำการประเมินผลและฝึกซ้ำได้อย่างรวดเร็วด้วยต้นทุนที่ค่อนข้างต่ำ

๒-๖๖ กิจกรรมการฝึกที่มีการใช้ยุทธศาสตร์การฝึกกำลังผสมเหล่า (CATS) มักจะมีทางเลือกในการฝึกแบบจริง เสมือนจริง หรือสร้างสรรค์ที่หลากหลาย เช่น การฝึกมักประกอบด้วยกิจกรรมการฝึกแบบเสมือนจริงที่เป็นขั้นการเดิน (เช่น การฝึกตามสถานการณ์) และการฝึกตามสถานการณ์ที่คล้ายๆ กันในกิจกรรมการฝึกจริง สำหรับการฝึกตามขั้นตอน คลาน - เดิน - วิ่ง ของหน่วย

๒-๖๗ นอกจากต้องเข้าใจสภาพแวดล้อมในสนามรบแล้ว ผู้นำหน่วยยังต้องเข้าใจสภาพแวดล้อมของการฝึกในที่ตั้งปกติ ผู้นำหน่วยที่มีความสามารถจะเข้าใจสภาพแวดล้อมในการฝึกได้ตั้งแต่ในช่วงต้นๆ ของกระบวนการนี้ไม่ว่าจะเป็นในที่ตั้งปกติหรือที่อื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้นำหน่วยที่เริ่มพัฒนาความสัมพันธ์อันดีกับฝ่ายที่เหมาะสมได้ตั้งแต่ตอนแรกเริ่ม (เช่น ฝ่ายอำนาจการกรมแผน ฝ่ายการฝึก ฝ่ายระดมสรรพกำลัง และฝ่ายรักษาความปลอดภัย; ส่วนรับผิดชอบสนามฝึก หรือพื้นที่ฝึกการปฏิบัติการ) และต้องทำความเข้าใจถึงขีดความสามารถในการฝึก เพื่อที่จะได้ถ่ายทอดและแนะนำขีดความสามารถเหล่านั้นให้กับส่วนได้บังคับบัญชาต่อไป

๒-๖๘ รูปที่ ๒-๑๖ แสดงให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมในการฝึกที่แตกต่างกัน และการผสมผสานขั้นของการฝึกที่แตกต่างกันไปตามการฝึกแต่ละส่วน มีตัวเลือกที่หลากหลายของสถานการณ์การฝึก แบบจริง เสมือนจริง และสร้างสรรค์ (LVC); ผู้บังคับหน่วยเป็นผู้กำหนดการผสมผสาน สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการฝึกแบบผสมผสาน (BTE) และสภาพแวดล้อมในการฝึกแบบบูรณาการ (ITE) ไปที่หน้า ITE ใน ATN

ยุทธศาสตร์การฝึกกำลังรบผสมเหล่า : ในแนวความคิดของ ยศ.ทบ. คือการฝึกเตรียมกำลังในระดับกรม ฉก.-พัน.ฉก. ภายใต้ปรัชญาการบูรณาการพลังอำนาจการรบผสมเหล่าและการรวบรวมตามแนวทางหลักนิยามการรบอากาศ-พื้นดิน ด้วยการมุ่งเน้นกิจเฉพาะสำคัญยิ่งต่อการกิจ (METs) คือ การวางแผนการรบแบบผสมเหล่า การใช้พลังอำนาจการรบผสมเหล่า การควบคุมอำนาจการยุทธ์ผสมเหล่าและการเชื่อมต่องานการรวบรวมที่สนับสนุน ทบ.

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

Several Options: Commanders Determine the Mix									
	Leaders			Staffs			Units		
	Crawl	Walk	Run	Crawl	Walk	Run	Crawl	Walk	Run
Brigade	L/V/C	L/V/C	L/V/C	L/C	L/C	L/V/C		L/V/C	L/V/C
Battalion	L/V/C	L/V/C	L/V/C	L/C	L/C	L/V/C		L/V/C	L/V/C
Company	L/V	L/V	L				L/V	L/V	L
Platoon	L/V/C	L/V	L				L/V	L/V	L
Crew/Squad	L/V/C	L/V	L				L/V	L/V	L
Individual	L/V/C	L/V/C	L	L/V	L/V	L	L/V	L/V	L
C constructive	L			live	V		virtual		

รูปที่ ๒-๑๖ ตัวอย่างการผสมผสานการฝึกแบบสมจริง เสมือนจริง และสร้างสรรค์ตั้งแต่ระดับกองพลน้อย ไปถึงระดับบุคคล

มีการกำหนดตารางเวลาในการฝึกสำหรับหน่วยรอง

๒-๖๙ กองบัญชาการทุกส่วนต้องแน่ใจว่าได้จัดสรรเวลาการฝึกไว้ในแผนหน่วยรองต้องมีเวลาในการกำหนดและจัดตารางกิจกรรมการฝึกของตนเอง ในปฏิทินแผนการฝึกของหน่วย เวลานี้เรียกว่า white space ซึ่งคือเวลาที่เปิดว่างไว้ในปฏิทินการฝึกสำหรับให้หน่วยรองใช้ในการพัฒนากิจกรรมการฝึกตามชั้น คลาน วิ่ง เติน ของตนเอง ถ้าส่วนบัญชาการกำหนด/จัดทำการฝึกจนเต็มเวลาทั้งหมด หน่วยรองจะไม่มีเวลาในการวางแผนการฝึกเลย เช่น ถ้ากองพันใช้เวลาที่มีอยู่ทั้งหมดในปฏิทินแผนการฝึกของหน่วย (UTP) แล้ว กองร้อยจะไม่มีเวลาในการพัฒนาและกำหนดการฝึกที่พวกเขาอาจต้องการวางแผนและดำเนินการในระดับของตนเอง

การวิเคราะห์ถนนทางปฏิบัติ (การจำลองยุทธ์)

๒-๗๐ เมื่อมีการพัฒนาหนทางปฏิบัติหลายๆ หนทาง โดยยึดจากแนวทางในการฝึกของผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือ ผู้วางแผนต้องทำการวิเคราะห์หนทางปฏิบัติเหล่านั้นเพื่อระบุว่ามีควมยากลำบาก ปัญหาด้านการประสานงาน หรือปัญหาด้านทรัพยากร รวมถึงความเสี่ยงที่เป็นไปได้ที่อาจเกิดขึ้นจากกิจกรรมการฝึกที่ได้วางแผนไว้หรือไม่ การระบุทรัพยากรสำคัญที่อาจจำเป็นต้องมีการประสานงานในทันที และ/หรือขอสนับสนุนความช่วยเหลือจากหน่วยเหนือเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยป้องกันไม่ให้เกิดการขาดแคลนทรัพยากรที่จะใช้สำหรับการฝึกที่จะเกิดขึ้น การปรับเปลี่ยนเหล่านี้อาจต้องใช้จุดตกกลางใจของผู้บังคับบัญชา หรือการปรับเปลี่ยนกิจกรรมและการลำดับเหตุการณ์ของการฝึก (ดู FM 6-0)

๒-๗๑ ผู้วางแผนต้องพิจารณาทรัพยากรสำคัญต่อไปนี้:

- พื้นที่ สิ่งอำนวยความสะดวก และสนามฝึกต่างๆ
- กระสุน และอุปกรณ์ช่วยการฝึก เครื่องมือ อุปกรณ์จำลอง และการจำลองสถานการณ์ (TADSS)
- สภาพแวดล้อมการฝึกแบบผสมผสาน (BTE) และสภาพแวดล้อมในการฝึกแบบบูรณาการ (ITE)
- ประเภทของสิ่งอุปกรณ์ (รวมถึงการจัดสรร สป.๕ ของหน่วย)
- ข้าศึกสมมติ (OPFOR) ผู้เล่นตามบทบาท และรายการลำดับเหตุการณ์หลัก (MSELs)
- ทรัพยากรที่ไม่สามารถหาได้จากที่ตั้งปกติ
- การพร้อมใช้ของหน่วย (เขียว - เหลืองอำพัน - แดง)

๒-๗๒ ผู้บังคับหน่วยและฝ่ายอำนวยการยังใช้ยุทธศาสตร์การฝึกการรบผสมเหล่า (CATS) เพื่อให้เข้าใจความต้องการของแต่ละกิจกรรมการฝึก เช่น ความต้องการด้านสิ่งอุปกรณ์ที่สำคัญ, อุปกรณ์เครื่องช่วยฝึก เครื่องมือ อุปกรณ์จำลอง และการจำลองสถานการณ์ (TADSS) และปัจจัยในการวางแผนอื่นๆ

การเปรียบเทียบหนทางปฏิบัติ

๒-๗๓ การเปรียบเทียบหนทางปฏิบัติ (COA) เป็นกระบวนการที่ต้องใช้ความเที่ยงธรรมในการประเมินหนทางปฏิบัติ (COA) โดยอาจใช้เกณฑ์การประเมินเปรียบเทียบที่กำหนดโดยผู้บังคับบัญชาและฝ่ายอำนวยการ ผู้บังคับบัญชาและฝ่ายอำนวยการต้องทำการระบุจุดแข็งและจุดอ่อนของแต่ละหนทางปฏิบัติ (COA) และอำนวยการให้หนทางปฏิบัติที่เลือก ที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดในการที่จะประสบความสำเร็จ และพัฒนาหนทางปฏิบัติ (COA) ดังกล่าวในคำสั่งยุทธการ (OPORD) (แผนการฝึกของหน่วย (UTP))

เปรียบเทียบหนทางปฏิบัติ

๒-๗๔ การเปรียบเทียบหนทางปฏิบัติ (COA) เป็นสิ่งสำคัญ โดยฝ่ายอำนวยการต้องใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อช่วยในการพัฒนาข้อเสนอแนะที่ถูกต้องและครบถ้วน ที่จะช่วยให้ผู้บังคับบัญชาทำการตกลงใจได้ดีที่สุด เทคนิคที่ใช้ทั่วไปคือ ตารางเกณฑ์การตกลงใจ (Decision matrix) ตารางนี้ใช้เกณฑ์การประเมินผลที่พัฒนาขึ้นระหว่างการวิเคราะห์ภารกิจและปรับปรุงในระหว่างการพัฒนาหนทางปฏิบัติ (COA) เพื่อช่วยในการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของแต่ละหนทางปฏิบัติ (COA)

๒-๗๕ ตารางเกณฑ์การตกลงใจ (Decision matrix) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเปรียบเทียบและประเมินผลหนทางปฏิบัติ (COA) อย่างละเอียดและมีเหตุผล อย่างไรก็ตาม ตารางนี้ยังขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจแบบมีวิจารณญาณที่อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ในระหว่างการประเมินผล โดยเกณฑ์ที่ใช้เป็นการสะท้อนถึงข้อดีหรือข้อเสียของแต่ละหนทางปฏิบัติ (COA) ที่ประเมินไว้โดยเสนาธิการของหน่วยหรือรองผู้บังคับหน่วยระหว่างการวิเคราะห์ภารกิจ ในเวลาเดียวกันเสนาธิการของหน่วยหรือรองผู้บังคับหน่วยทำการชั่งน้ำหนักความสำคัญของแต่ละเกณฑ์โดยใช้การประเมินระดับความสำคัญตามคุณค่าที่เกี่ยวข้อง โดยค่าที่ต่ำกว่าจะแสดงถึงการมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์มากกว่า

๒-๗๖ ตารางเกณฑ์การตกลงใจ (Decision matrix) เป็นวิธีที่โครงสร้างและมีประสิทธิภาพมากในการใช้เปรียบเทียบ หนทางปฏิบัติ (COA) โดยกำหนดทางปฏิบัติใดๆ เป็นไปตามเกณฑ์ ก็ความเป็นไปได้ที่หนทางปฏิบัตินั้นจะประสบความสำเร็จ ฝ่ายอำนวยการจะให้คะแนนตามคุณลักษณะของหนทางปฏิบัติ (COA) โดยขึ้นอยู่กับเกณฑ์ในการประเมิน โดยให้คะแนนตามความสำคัญและตามที่เหมาะสมกับสถานการณ์ จากนั้นฝ่ายอำนวยการจะคูณค่าพื้นฐานกับคะแนนที่ได้เพื่อให้ได้คะแนนรวมของเกณฑ์ที่กำหนด จากนั้นฝ่ายอำนวยการจะรวมคะแนนทั้งหมดเพื่อเปรียบเทียบหนทางปฏิบัติ (COA) (ดู FM 6-0 สำหรับการอภิปรายเกี่ยวกับตารางเกณฑ์การตกลงใจ)

๒-๗๗ ฝ่ายอำนวยการเปรียบเทียบหนทางปฏิบัติ (COA) ที่เป็นไปได้เพื่อระบุหนทางปฏิบัติที่มีความเป็นไปได้ที่สุดที่จะประสบความสำเร็จ (การบรรลุกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (MET) ตามขอบเขตการวางแผน) ภายหลังจากเสร็จสิ้นการวิเคราะห์และเปรียบเทียบหนทางปฏิบัติแล้ว ฝ่ายอำนวยการจะระบุหนทางปฏิบัติ (COA) ที่ต้องการ และให้คำแนะนำแก่ผู้บังคับหน่วย ถ้าฝ่ายอำนวยการไม่สามารถตัดสินใจได้ เสนาธิการของหน่วยหรือรองผู้บังคับหน่วยจะตกลงใจว่าจะเสนอหนทางปฏิบัติ (COA) ใดให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณา (ดู ADRP 5-0 และ FM 6-0 สำหรับการอภิปรายเกี่ยวกับการเปรียบเทียบหนทางปฏิบัติ (COA))

การบรรยายสรุปหนทางปฏิบัติ

๒-๗๘ เมื่อฝ่ายอำนวยการเลือกหนทางปฏิบัติ (COA) ในการฝึกแล้วเสร็จ ฝ่ายอำนวยการจะทำการบรรยายสรุปการตกลงใจให้กับผู้บังคับหน่วย เสนาธิการของหน่วยหรือรองผู้บังคับหน่วยจะเน้นให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ได้กระทำกับแต่ละหนทางปฏิบัติ (COA) ซึ่งเป็นผลที่ได้จากการจำลองยุทธ์ การบรรยายสรุปการตกลงใจ ประกอบด้วย -

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

- แนวทางในการฝึกของผู้บังคับบัญชาและของผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือ

- สถานะการฝึกของทั้งหน่วย (หน่วยใดบังคับบัญชาทั้งหมด)
- การให้คะแนนประเมินผลความชำนาญในปัจจุบันและที่คาดการณ์ไว้ในกาปฏิบัติกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METs) ไม่ได้รับการฝึก (U), มีการฝึกปฏิบัติเล็กน้อย (P-), มีการฝึกปฏิบัติ (P) ได้รับการฝึก (T-) และได้รับการฝึกอย่างเต็มที่ (T)

- การพิจารณาหนทางปฏิบัติ (COA) มีการใช้ -
 - สมมติฐานที่ใช้
 - ผลการคาดการณ์การฝึก (ถ้ามี)
- สรุปการจำลองยุทธ์ สำหรับแต่ละหนทางปฏิบัติ (COA) รวมถึงเหตุการณ์ที่สำคัญ (เช่น ขอบเขตการวางแผนระยะยาว, จุดตกใจ และความพร้อมของสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการฝึกที่สำคัญ และทรัพยากร) การปรับแก้หนทางปฏิบัติ (COA) และผลของการจำลองยุทธ์

- ข้อดีและข้อเสีย (รวมถึงความเสี่ยง) ของแต่ละหนทางปฏิบัติ (COA)
- หนทางปฏิบัติ (COA) ที่แนะนำ หากมีข้อขัดแย้งที่สำคัญเกิดขึ้น ฝ่ายอำนวยการควรแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบ และถ้าจำเป็นให้หารือเกี่ยวกับความไม่เห็นพ้องต้องกันนั้น

การอนุมัติหนทางปฏิบัติ

๒-๗๙ ในตอนท้ายของการบรรยายสรุปการตกลงใจ ผู้บังคับหน่วย ซึ่งได้รับข้อเสนอแนะจากฝ่ายอำนวยการ, เสนาธิการของหน่วย หรือรองผู้บังคับหน่วย และจ่ากองพัน หรือจ่ากองร้อย จะเป็นผู้ตัดสินใจว่าหนทางปฏิบัติ (COA) ใดที่ดีที่สุดที่จะสนับสนุนการฝึกของหน่วย จากนั้น หนทางปฏิบัติ (COA) ที่ถูกเลือกไว้จะถูกนำไปบรรยายสรุปให้กับผู้บังคับบัญชาในระดับถัดไป เพื่อขอรับการอนุมัติ รูปที่ ๒-๑๗

รูปที่ ๒-๑๗ หนทางปฏิบัติที่ได้รับการอนุมัติจะกลายเป็นแผนการฝึกของหน่วย

การเผยแพร่แผนการฝึกของหน่วย

๒-๘๐ เมื่อผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่าอนุมัติหนทางปฏิบัติ (COA) หนทางนั้นจะกลายเป็นแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ฝ่ายอำนวยการทำการเรียบเรียงหนทางปฏิบัติ (COA) รวมถึงแนวทางที่ได้รับจากผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่า และข้อมูลชี้แจงเพิ่มเติมทั้งหมดลงในรูปแบบคำสั่งยุทธการทำข้อ (กองพลน้อยและต่ำกว่า) เมื่อเสร็จสิ้นแล้ว ฝ่ายอำนวยการจะเผยแพร่เนื่อหาดังกล่าวตามกรอบเวลา ให้แก่หน่วยรองและหน่วยเหนือตามความเหมาะสมและประกาศไว้ในระบบการจัดการฝึกแบบดิจิทัล (DTMS) ตามรูปที่ ๒-๑๘ ดูภาคผนวก F สำหรับตัวอย่างแผนการฝึกของหน่วย (UTP) และเนื้อหาทั่วไป

๒-๘๑ ในขณะที่ดำเนินการจัดทำแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ผู้บังคับบัญชาอาจสั่งให้ทำการเปลี่ยนแปลงแผนพื้นฐานได้ โดยในระดับกองพลน้อยและต่ำกว่า ผู้บังคับบัญชาจะถ่ายทอดการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ให้กับหน่วยรองโดยใช้รูปแบบคำสั่งเป็นส่วนๆ (FRAGORDs) โดยอิงจากคำสั่งยุทธการสำหรับแผนการฝึกของหน่วย (UTP)

๒-๘๒ เมื่อหน่วยรองได้รับคำสั่งเป็นส่วนๆ (FRAGORDs) และเริ่มการพัฒนากิจกรรมการฝึกสำหรับแผนการฝึกของหน่วย หน่วยรองจะใช้รูปแบบการฝึกของกองทัพบก ซึ่งประกอบไปด้วยการวางแผน การเตรียมการ การดำเนินการปฏิบัติ และการประเมินผลกิจกรรมการฝึก โดยต้องตั้งเป้าหมายให้หน่วยทำการฝึกกิจสำคัญยิ่งของภารกิจ (METs) ให้ได้มาตรฐาน ในการพัฒนาแผนการฝึกของหน่วย (UTP) และปฏิทินแผนการฝึกของหน่วย ฝ่ายอำนวยการต้องพิจารณาถึงวิธีการที่จะทำให้หน่วยบรรลุความชำนาญในการฝึกเพื่อตอบสนองความต้องการของภารกิจ

๒-๘๓ หลังจากการพัฒนากิจกรรมการฝึก ฝ่ายอำนวยการจะเผยแพร่แผนการฝึกของหน่วย (UTP) และปฏิทินแผนการฝึกของหน่วย โดยปฏิทินแผนการฝึกของหน่วย (UTP calendar) ที่มีประสิทธิภาพจะรวมกิจกรรมการฝึกภายใน เช่น การฝึกภาคบังคับ การฝึกเตรียมการเคลื่อนย้ายกำลัง และการสนับสนุนในที่ตั้ง รายละเอียดเหล่านี้จะทำให้หน่วยมีมุมมองที่สมบูรณ์เกี่ยวกับความต้องการในการฝึกในห้วงของการวางแผน

๒-๘๔ เมื่อเริ่มปฏิบัติตามแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ผู้บังคับบัญชา มีหน้าที่ในการลดสิ่งที่รบกวนการฝึก สิ่งที่รบกวนการฝึกที่สำคัญเกิดขึ้นเมื่อกองบัญชาการหน่วยเหนือมอบกิจเพิ่มให้กับหน่วยรองหลังจากที่แผนการฝึกได้รับการอนุมัติและเผยแพร่แล้ว การมอบกิจที่อยู่นอกกรอบเวลาในการมอบหมายกิจ (ดูถึง AR 350-1) จะทำให้ไม่เกิดการฝึกตามที่ได้วางแผนไว้

การบรรยายสรุปการฝึก (TRAINING BRIEFING)

๒-๘๕ เพื่อให้แน่ใจว่าผู้บังคับบัญชาในระดับกองพลมีความเข้าใจ และเห็นพ้องกับแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ที่ได้รับการอนุมัติ ผู้บังคับการกองพลน้อยจะดำเนินการบรรยายสรุปการฝึก (TB) ให้กับผู้บัญชาการในระดับกองพล การบรรยายสรุปการฝึกคือการบรรยายสรุปกลับให้กับผู้บัญชาการกองพลได้ทราบเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การฝึกระยะยาวของหน่วย ตามที่ชี้แจงไว้ในแผนการฝึกของหน่วย (UTP)

๒-๘๖ ผู้บังคับกองพันที่อยู่ต่างกองพลน้อยและต่างกรมจะทำการบรรยายสรุปการฝึก (TB) ให้ผู้บังคับบัญชาหน่วยรองที่สำคัญของเหล่า โดยปกติแล้วการบรรยายสรุปการฝึก (TB) ของหน่วยกำลังสำรองมักจะนำเสนอแก่ผู้บังคับบัญชาในระดับที่สูงกว่า ผู้บังคับกองพันหน่วยกำลังสำรองและผู้บังคับกองร้อยที่อยู่แยกกันอาจทำการบรรยายสรุปให้แก่ผู้บังคับบัญชาภารกิจที่สูงกว่าหนึ่งชั้นถัดไป ดูภาคผนวก ข สำหรับสไลด์ตัวอย่างการบรรยายสรุปการฝึก (TB)

๒-๘๗ ผู้บังคับการกองพลน้อยจะเป็นผู้นำในการบรรยายสรุปการฝึก (TB) โดยนำเสนอภาพรวมของกองพลน้อย ผู้บังคับกองพันของแต่ละกองพัน และจำกองพันของแต่ละกองพัน ซึ่งเป็นหน่วยรองจะบรรยายสรุป

แผนการฝึกของหน่วย (UTP) ของตนเอง ตัวแทนจากที่ตั้งปกติและจากที่ตั้งทางทหาร (เช่นตัวแทนจากกรมแผน, การฝึก, การระดมสรรพกำลัง และการรักษาความปลอดภัย) ต้องเข้าร่วมด้วย ภาพที่ ๒-๑๙ แสดงกระบวนการบรรยายสรุปการฝึก

คู่มือการฝึก

เพื่อเอาชนะในโลกที่มีความซับซ้อน

กองพลน้อยที่ ๒ กำลังดำเนินการบรรยายสรุปการฝึกให้กับผู้บัญชาการกองพล พล.ต. Fredericks หลังจากการทบทวนภาพรวมในการฝึกของกองพลน้อยแล้ว ผู้บังคับกองพันแต่ละกองพันและจำกองพันจะนำเสนอแผนการฝึกของหน่วย (UTP) ของตนเอง ผู้เข้าร่วมการบรรยายสรุปครั้งนี้ประกอบด้วย ฝ่ายอำนวยการหลักของกองพล, กองพลน้อย และของกองพัน และยังประกอบด้วยผู้บังคับกองร้อย จำกองร้อย และผู้แทนจากกรม แผน, การฝึก, การระดมสรรพกำลัง และการรักษาความปลอดภัย โดยสองสัปดาห์ก่อนหน้านี้ ฝ่ายยุทธการของกองพลน้อยและ ผอ.๓ ของกองพัน ได้เข้าร่วมการประชุมประจำไตรมาสในเรื่องการประสานสอดคล้องของทรัพยากรการฝึกในที่ตั้งทางทหาร เพื่อให้แน่ใจว่าพื้นที่ฝึก, สนามฝึก และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ได้ทำการวางแผน และกำหนดตารางไว้ ได้ถูกประสานและเตรียมการไว้

ขณะที่การบรรยายสรุปดำเนินไป ผู้บัญชาการกองพลแสดงความคิดเห็นและให้แนวทางแก่ผู้บังคับหน่วย และผู้นำหน่วยทุกคนที่เข้าร่วม ผลของการบรรยายสรุปก่อให้เกิดพันธสัญญาระหว่างผู้บังคับบัญชา, ผู้บัญชาการกองพลน้อยและผู้บังคับกองพันตกลงที่จะดำเนินการฝึกตามที่ได้บรรยายหรือได้ทำการแก้ไข; ผู้บัญชาการกองพลตกลงที่จะสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็นตามแผน

พล.ต. Fredericks จะตรวจสอบความคืบหน้าในการฝึกของกองพลน้อยตามกำหนดการบรรยายสรุปการฝึกประจำไตรมาสถัดไปสำหรับกองพลน้อย

รูปที่ ๒-๑๘ บทความย่อบรรยายสรุปการฝึก

๒-๘๘ การทบทวนเป็นระยะๆและการปรับปรุงการบรรยายสรุปการปฏิบัติตามแผนการฝึกหน่วย (UTP) สำหรับการบรรยายสรุปการฝึก (TB) จะถูกดำเนินการระหว่างการบรรยายสรุปการฝึกประจำไตรมาส (QTBS) (สำหรับหน่วยกองทัพบกประจำการ) หรือ การบรรยายสรุปการฝึกประจำปี (YTB) (สำหรับหน่วยกำลังสำรอง) ย่อหน้าที่ ๓-๓๖ กล่าวถึงวัตถุประสงค์และการปฏิบัติการบรรยายสรุปที่สำคัญเหล่านี้